

Tenia el lleuger pressentiment que seria un bon matí, un d'aquells que et passen volant sense més ni menys. La sospita d'això no va ser tan desequilibrada com semblava perquè moments així, submergits en somriures i alegria, acostumen a passar ràpid. Vaig mirar el despertador i tornava a marcar les 7:00 del matí, deu ser una hora clau.

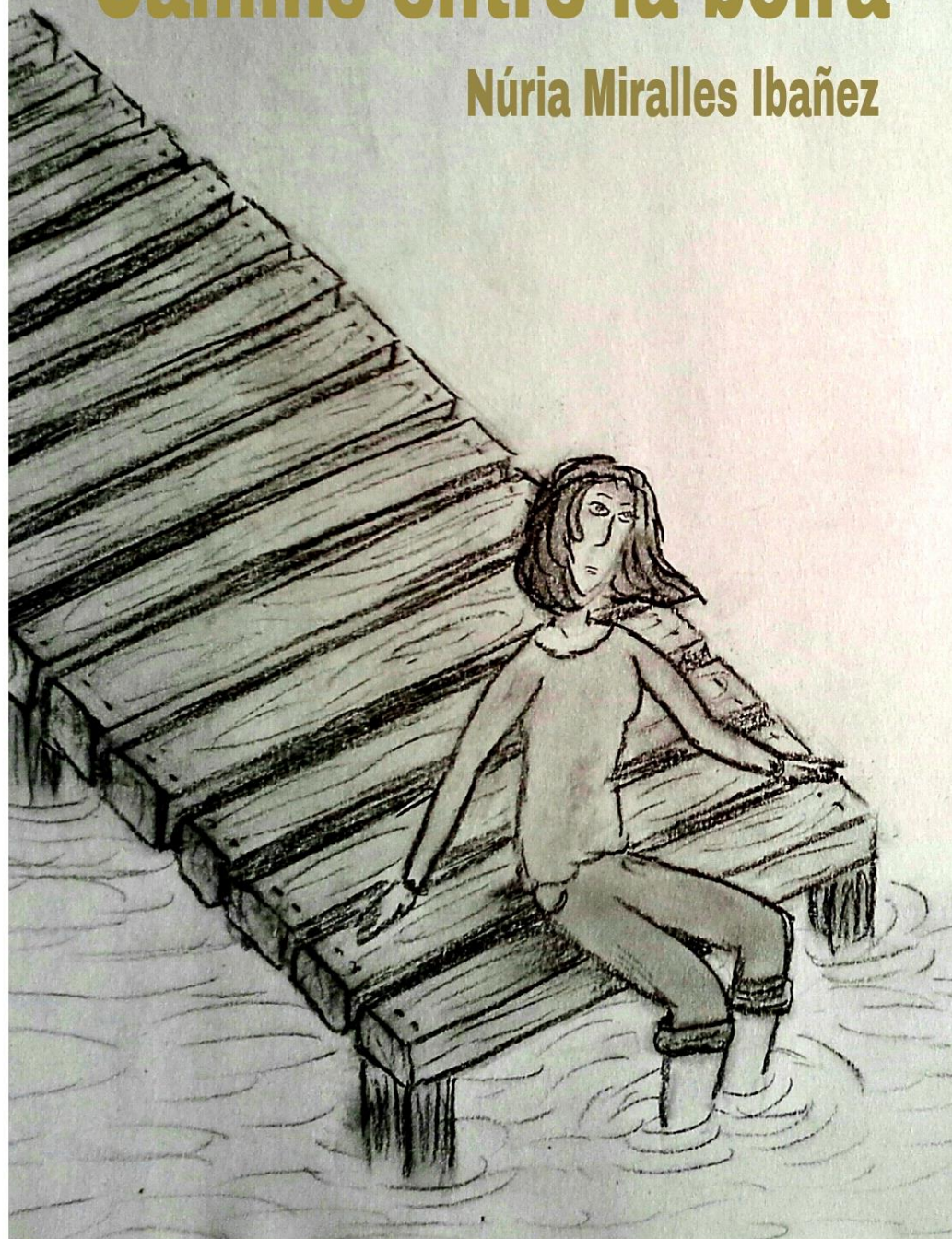
I si poguéssim reproduir aquelles seqüències que hem fet i de les quals ara ens penedim i voldríem tornar a repetir? Què fariem les persones si tinguéssim la capacitat de canviar aquells records que ara ens queden en algun racó del nostre cos i volem oblidar per sempre més perquè no ens influeixin en el nostre estimat present?

*En solitud, però no solitaris,
Reconduïm la vida, amb la certesa
Que cap esforç no cau en terra eixorca.
Dia vindrà que algú beurà a mans plenes
L'aigua de llum que brolli de les pedres
d'aquest temps nou que ara esculpim nosaltres.*

*Solstici (fragment)
Miquel Martí i Pol*

Camins entre la boira

Núria Miralles Ibañez

Camins entre la boira

Núria Miralles Ibañez

A “EII”

**Als seus ulls i al seu somriure que m’han guiat per un mar
desconegut explicant aquesta història. Així m’ha ensenyat que
cada llibre té el seu destí.**

**Il·lustració de la portada: Eloi Menasanch Sevil
2014, Núria Miralles Ibañez**

PRÒLEG

De ben segur que d'una manera o d'una altra hem sentit a parlar del feminisme; segurament, m'atreveixo a dir que com a quelcom despectiu, quelcom radical que pertany únicament a les dones. A aquelles dones extremistes que pretenen fer-se notar en una societat que massa sovint les ha deixat de banda.

Aquesta és però la concepció més errònia possible però que malauradament, i fins no fa gaire, era la més extensa i assumida entre nosaltres. Una concepció que recorda a l'afirmació de l'autor nortamericà Gary Wills: "El radicalisme d'ahir es converteix en el sentit comú d'avui". Tot i que el sentit comú representi la reivindicació històrica del feminisme... el sentit comú, és el menys comú dels sentits.

En una societat que es presumeix avançada i contemporània no es pot permetre que aquesta col·lectivitat despengui i ignori part

fonamental d'aquesta mateixa col·lectivitat. El paper de la dona és essencial per construir aquesta societat que pretenem. I entenc que també és transcendental que els homes assumeixin el feminisme com a única via per aconseguir una societat autènticament igualitària i construïda des de l'equitat i la paritat. Només creient-nos que home i dona són iguals, però sobretot interioritzant-ho i posant-ho en pràctica en tots els nivells, donant-ne exemple des de les institucions públiques, ho podrem fer possible. Encara avui la dona suporta un dèficit de representació i poder inacceptable; una condició que només a través de la pràctica política basada en la justícia i que propugni que homes i dones som iguals en drets i llibertats podrem garantir que vivim en un entorn democràtic.

Es diu del feminisme que és la teoria que qüestiona l'ordre establert. I si oriento aquest pròleg en aquest sentit és perquè penso humilment que la novel·la que ara teniu a les mans qüestiona aquest ordre establert i el trenca per complet.

L'exemple d'una dona lluitadora que s'emmiralla en una altra per seguir els seus passos és precisament qui dissectiona una societat com la nostra, amb personatges plens de tabús i misèries i que encara es mira el masclisme i la violència amb excessiva normalitat; però també d'esforç i coratge per afrontar i superar les adversitats.

De ben petit, potser per bons mestres o per pròpia voluntat, vaig aprendre a trobar en els llibres una manera de desaparèixer per uns instants de la meva quotidianitat, a buscar-me en els personatges i a submergir-me en les seves realitats encara per descobrir.

Crec des de sempre que un bon llibre ha de contenir uns personatges que siguin capaços de transmetre i fer-te somiar, un relat que permeti immiscir-se en la realitat escrita, i un final captivador que et generi el més pur silenci.

Considero que l'autora combina i assoleix aquestes condicions, aconseguint una novel·la fina i real. Només li manca el lector. Estic convençut que seràs tu.

Eloi Menasanch Sevil

Primer Secretari JSC Tarragona. Regidor de Comunicació i Relacions Institucionals de l'Ajuntament de Vilanova de Prades.

Gener del 2014

UN SILENCI DOLORÓS

Un llarg passadís s'esdevé davant meu. Una línia perfectament recta, n'estic del tot segura que les parets són paral·leles. Veient aquest corredor em fa pensar en el pas de les nostres vides que són tot el contrari en comparació a aquest camí.

Quotidianament prenem decisions per sobreviure entre aquells factors externs que ens fan dubtar fins al moment d'adoptar la bogeria. Cada dia és un canvi constant en la nostra petita història que construïm amb cada pas que fem i cada gest que confeccionem. Rumiam sobre què podem fer per resoldre els problemes de la millor manera possible i no causar-ne de nous i, així, no importunar a aquells que no hi estan afectats. Sempre tenim persones estimades al costat, et donen suport, t'aconsellen,

et diuen allò que fas malament encara que no t'agradi i fins i tot poden seguir els teu passos.

En aquest passadís no has de decidir absolutament res, és recte i precís però sí que té un punt amagat darrere d'aquestes ombres que es formen a les parets. Trepitjo un camí seguit per una catifa de color vermell amb les vores de color negre i, damunt meu, a dos metres aproximadament, noto l'escalfor del llum que penja del sostre, un llum com aquells de les pel·lícules, amb brillants i penjolls. La foscor del fons engoleix totes les ombres que la llum ha dibuixat meticulosament durant hores, vés a saber què hi ha allí al final. Mobles fets de pi amb un color robust a banda i banda dels meus ulls, damunt d'aquests, roses i clavells diversos que m'ofereixen respirar una olor fresca i gratificant. Crec és que l'únic fet que em fa sentir còmoda en aquest lloc.

Hi sento amb poca claredat, però sembla que a les meves orelles arriben els ressons d'uns sorolls que per la seva intensitat crec que m'hi apropo cada cop més.

Per aquest mateix motiu, amb la intriga a flor de pell, segueixo caminant, observant i analitzant cada element que se'm presenta de nou per por que es mogui un pèl o alteri el que ja tinc controlat. No conec aquest espai i, per les sensacions que tinc, m'ensumo que aquí hi ha alguna cosa que no pinta del tot bé. El meu cap em crida dintre meu que he de marxar però, tot i així, sento que he de ser aquí, aquesta és la raó que m'empeny al llarg de la catifa. Les impressions i sensacions de les persones són realment molt estranyes. Costen d'entendre, de percebre i d'explicar-les, però

quan la teva ment nota una cosa certa o incerta al cent per cent ja no hi ha res ni ningú que et pugui dir o mostrar el contrari.

Torno a sentir els sorolls d'abans però ara s'apropen a crits, diria que són d'una dona. Crits esfereïdors, escardats i posteriorment trencats per llàgrimes de vidre, presenciats per algú que es limita a tancar la boca a una persona que s'intenta manifestar amb totes les forces.

Segueixo endavant pensant que aviat toparé amb alguna cosa que em donarà algun petit senyal que em dirà que he de parar aquesta persecució contínua dels sons, dient que no és assumpte meu, o, simplement, parar de fugir-ne indirectament.

Els crits augmenten nítidament i cada cop em preocupo més per la veu trencada d'aquella dona. La seva veu portava una capa invisible dient que alguna cosa li passava, que la feien callar sense pietat. Ara ja tinc por, pànic del que em pugui trobar, respecte de la classe de persona que fa patir així una dona, temor de saber on acaba aquest crit i topar-m'hi. El terrible pànic i la desconfiança que apareix en el moment menys oportú.

Sóc davant d'una porta d'uns dos metres d'alçada, formada per dues ales amb un seguit de dibuixos i formes curioses que dominen les vores. Els panys són la part més esgarrifosa, sembla que tinguin un bany de color or i tenen una forma especial, una serp, diria. Darrere d'aquesta porta ja no se senten crits però, ara, s'hi formen uns plors suaus però de tristesa que ressonen a la sala.

El silenci que es pot respirar en aquest precís moment em provoca calfreds d'esgarrifança, però de sobte aquest és interromput pel

singlot i les llàgrimes de després d'una cruel tempesta. La més gran d'aquell instant.

S'ha d'acabar aquest patiment, el millor que puc fer és girar el pom de la porta ràpidament amb un cop de geni i saber tota la veritat o la mentida del que he estat seguint fins ara. Sé que m'he d'arriscar però sabent que potser no podré tornar enrere després d'aquest gest. Sabent que aquest gest pot canviar alguna cosa de la meua vida.

El valor que necessito per girar el pom no es pot treure de qualsevol lloc, mai he sabut si dispenso d'això que en diuen "valor" i, ara, més que mai, és el moment d'esbrinar-ho d'una vegada per totes.

L'obro i el primer que veig en la distància és una noia jove d'uns vint-i-cinc anys, no acostumo a ser gaire bona en això de posar edats a les persones. Davant de la senyora hi ha palplantat un altre individu, un home uns anys més gran que ella. De sobte, aixeca la mà i la dona fa un xiscler esglaiador que va a cor amb una sèrie de sons que ara ja no sé d'on surten.

- Nooooooo!!!

De sobte he obert els ulls, veig com els forats de la persiana són reflectits a la paret dels diferents tons color lila.

Fa fred i els llençols estan per terra gràcies al maleït malson que acabo de tenir. El marc de fotos de color fusta damunt de la tauleta de nit, emmarcant el meu amor i els prestatges plens de llibres de filosofia amb títols encara indesxifrables. Indiscutiblement i sense cap més dubte és la meua habitació.

El despertador il·luminat per algun petit raig de llum marca les 7:30 del matí i encara no fa una hora que ha sortit el sol en aquest país, aquesta vegada no s'ha aturat l'agulla. Avui no he sentit ni el cant del gall del senyor Martí; tot i estar a dos carrers de casa depèn de com bufi el vent el sento o no. Aquí al poble, tots els matins comencen així, de manera repetitiva, amb el cant de les bèsties més matineres, amb el soroll de la porta de l'església o la gent de la terra que va a regar l'hort, aleshores les dones grans s'asseuen al banc de casa i comenten el fred humit de la nit.

Estic suada, desvetllada amb els ulls com taronges i hauria de descansar una mica més si vull tenir energia suficient per aguantar tot el dia.

Avui he de seguir la meva rutina i anar a Tarragona. Precisament avui crec no serà un dia d'aquells que s'anomenen fàcils... Tinc examen i és un dels més difícils dels parcials.

Ha estat un malson, una endimoniada il·lusió que m'ha fet patir durant una bona estona. No recordo ben bé què hi succeïa només que vaig presenciar una escena molt desagradable, per això em dec haver despertat, i que la protagonista era una pobra noia.

La seva cara és borrosa en el meu record i a hores d'ara ja s'ha esfumat per la porta de casa. Però sí que hi ha una cosa que em torna present al meu cervell com si encara fos en aquell somni, uns crits que encara em ressonen de timpà a timpà, repetint-los com l'eco fa fins a l'infinit.

Són estranys els somnis... no són reals però acostumen a tenir molt a veure amb el nostre dia a dia o allò que passa en algun moment pel nostre subconscient. Poden ser somnis bons o dolents però sempre acaben sent il·lusions filles de la nit, germans de les estrelles que es guarden acumulant-se en el cel.

Des de petita que els tinc molta por, és com si m'enduguessin a un món diferent que no domino i això és el que més odio: odiar les coses que odio i no tenir el control de les coses que faig personalment.

En canvi, sempre he pensat que els malsons ens mostren les nostres debilitats, allò que no volem mostrar al nostre entorn, les preocupacions o algunes inquietuds interiors...

De petita tenia malsons molt sovint i l'àvia venia corrents en només sentir els meus gemecs. Jo li deia que no li podia explicar que era molt dolent, i ella sempre deia amb una veu fina però trencada:

- Bonica, no tinguis por, ja ha passat i no tornarà. Si expliques els somnis de la nit no passaran quan sigui de dia i així seràs sempre lliure.

L'àvia era molt comprensiva, sempre sabia què fer-me o que dir-me en tot moment perquè fes brillar un somriure de bitxo, com deia ella. Em venia a buscar cada dia a l'escola quan els pares treballaven, dinàvem els seus macarrons deliciosos i després menjàvem el dolç codonyat que feia ella. Va morir quan jo tenia 7 anys i em van dir que havia anat en un lloc millor que aquest món, en un indret on ningú la importunaria i que em cuidaria i em faria petons des d'allí.

Ara accepto que per ella era la nena més consentida del tres germans que som; no vull dir que deixés de banda l'Ariadna o el Jaume però el somriure que em dedicava era absolutament diferent. Quan el pare no consentia alguna de les meves marranades d'infant, l'àvia venia i m'acariciava les galtes mentre nombrava una vegada i una altra:

- Però fill, mira quins clotets que té a les galtones, són els clotets que la porten a ser ermosa!

PERSONES I "PERSONES"

Fa dies que camino sense rumb pels carrers de Tarragona, tan sols sé que no busco ni espero trobar res. La calor insuportable dels matins i la humitat que m'abraça a les vesprades són incomparables amb la temperatura de Conesa. Allí al poble els dies són estables i més aviat frescos, la muntanya sempre et porta la frescor dels pins i el caliu de les persones.

Cada dia tresco per la platja trepitjant amb força l'arena mentre la noto als meus peus. Miro el mar i, seguidament, miro aquella línia que hi ha entre aquest i el cel. Quan els meus ulls contemplen aquesta imatge sempre em faig la mateixa pregunta, per què és tan turmentós córrer sense sabates ni direcció. Diàriament em faig preguntes que no acostumo a respondre, però en aquesta hi tinc la seva resposta, ja que, teòricament, hauria de ser més fàcil córrer i

fluir com la llum pel simple fet que ja no has de cercar o entendre un destí possible.

Amb poc temps he descobert que Tarragona té coses genial però que poca gent les sap comprendre i diu que és una ciutat com una altra. Crec que el que més m'agrada és la gent que passeja per la rambla, sobretot per les festes de Santa Tecla. Em complau observar el meu voltant i com reacciona, penso que sempre se'n pot aprendre i, amb això, els teclers i tecleres em marquen d'una manera bastant distintiva.

Pot ser sense saber-ho, però tots caminen en direcció al mar, com si seguissin, instintivament, la línia recta i infinita que visualitzen els seus ulls, foscos o clars, dintre del camp de visió. Alguns a pas accelerat i d'altres més lents, però tothom va avançant al llarg de la vida de la mà dels seus éssers relacionats però sobretot estimats.

Tinc una manera curiosa de veure i comprendre la gent del meu entorn. No catalogo mai la gent com a persones simpàtiques o no, més aviat ho faig d'una manera més curiosa o diferenciada. Tots els que estem convivint amb nosaltres mateixos i, per suposat, amb els nostres defectes, som persones, aquesta és la meua idea de nosaltres.

Tothom viu al límit en els canvis constants on les coses flueixen sense deixar-se interposar per petites pauses, tal i com afirmava el filòsof Heràclit d'Efes al segle VI aC. Tot i aquesta afirmació, el que veiem no és ni mínimament absolut, ja que els ulls poden no mostrar-nos tota la veritat de la rellevància. Què més voldríem que veure sempre la veritat a un simple cop de vista...

Dintre del gran grup de la nostra espècie d'éssers humans hi formo dos grups, dividits dintre de la meua ment i que crec que només entenc jo.

Al meu voltant hi ha persones i "persones". Sí, tots ho som, encara que algunes més que d'altres però segur que totes hi arribem mínimament. Simpàtics o antipàtics. Rialleres o ploraneres. Actives o aturades. Arrogants o modestes. No hi ha millors ni pitjors, tan sols diferents subjectes. Cadascú coneix i experimenta a un cos semblant per seguir creixent cap a l'horitzó i arribar a ser l'autèntica força més imparabile.

La meua germana, l'Ariadna, és el meu model a seguir com a diminuta persona en aquest gran món. Ens portem ben bé 7 anys, ni més ni menys, però tot i la diferència d'edat ens relacionem de meravella. És sensacional amb tots els aspectes imaginables i físicament és admirable als ulls de tothom. Té els ulls de color verd humit, capaços de provocar tota la confiança que pugui abastar algú, t'entreguen tota la sinceritat fins al moment més petit. Té les pestanyes fines però nombroses. No li és necessari utilitzar ni una mica de maquillatge, el seu color blanc de pell i la seva petita vermellor a les galtes fa la combinació perfecta. Els seus rinxols totalment definits juguen amb el color moreno dels seus cabells llargs i frescos. Se li distingeixen uns llavis fins com el paper de fumar, amb un to sec i suau.

L'Ariadna té una afició que poca gent sap apreciar, però que molts la miren des de fora. Totes les seves hores lliures les dedica a l'hípica, amb els seus dos cavalls, el Sol i la Lluna. Gràcies a això i

a la natació sincronitzada té el cos més esvelt i prim que he vist des de fa temps.

Senzillament l'admiro, és guapíssima físicament però a part d'això aprecio la tasca que duu a terme dia a dia sense buscar cap altre benefici que ser feliç. Llicenciada en dret, exercint d'advocada en un bufet, segueix estudiant per conèixer millor el que pot arribar a tractar. Ella sempre m'ha dit que mai es para d'aprendre per molt que no ho facis directament, aprens del dia a dia o simplement de la constància de les coses.

En la seva feina, s'especialitza en assessorament jurídic i laboral, en casos familiars i, principalment, en polítiques de gènere. Penso que aquest és un tema molt important a defensar i per seguir lluitant per aquells drets que un dia van donar una mica més de veu a les nostres estimades avantpassades.

Ara ja estic cursant segon de grau en dret i el meu objectiu prioritari és seguir els passos que ha dut a terme l'Ariadna fins arribar on és ara i fins i tot, si puc, superar-la. Sé que no serà fàcil però, què em pot ser més gratificant que lluitar pel que m'agrada i vull aconseguir?

Ja fa uns anys que llegeixo llibres amb temes, encara desconeguts per a mi, que no he tocat mai a la vida. Els llegeixo de la primera lletra fins a l'última, no comprenc quasi res però l'únic que sé és que em sembla fantàsticament impressionant.

El primer llibre que vaig llegir i del qual no vaig entendre completament res s'anomenava "*La voz pública de las mujeres*", de

Ma Dolors Renau. No vaig capissar absolutament res però en el moment de tancar la contraportada vaig sentir que aquell tema m'havia apassionat. Amb la unió de tantes lletres vaig trobar explicacions a moltes qüestions i també em van sorgir noves preguntes. Aquest, entre d'altres, crec que va ser un dels motius pels quals vaig decidir estudiar algun crèdit de la branca jurídica. Aquelles paraules, o millor dit, aquell títol, van ser el meu principi.

Vull seguir amb aquesta tasca que ja estan fent moltes persones d'aquest país sense rebre res a canvi, com per exemple la meva germana. Vull seguir lluitant per un millor futur en general i no limitar-nos a fer veure que en aquesta societat no està passant res espantós. La meva opinió i paraula compta poc en tot aquest tema de la dona i els seus drets però, amb l'opinió i esforç de cada un de nosaltres podem arribar al canvi que fa tant de temps que esperem i veiem escrit a les pancartes de les manifestacions.

L'Ariadna sempre m'ha dit que m'ajudarà en tot el que pugui necessitar, que si tinc qualsevol problema que li expliqui, però també em sap greu abusar. És un àngel de persona.

L'altre dia vaig arribar de classe molt desanimada, era un dia que m'havien donat tot de males notícies i les coses no havien sortit com jo esperava, la veritat. Vaig suspendre l'examen tan important que vaig fer i vam quedar per fer un rutinari cafè a Montblanc. Ella em va veure molt apagada i sense saber ni quina era la meva preocupació va deixar anar aquelles paraules que no sé mai com s'ho fa, però són idònies per a cada moment.

Em va dir que en llatí hi ha una frase molt important a escoltar: *“Errare humanum est”*. La vida és un sac de decisions i mai és pot encertar sempre i per això som humans i ens podem equivocar i no ser castigats. Em va dir que sóc massa persuasiva i que no hauria de preocupar-me tant i esborrar aquest neguit constant que tinc a l’hora de fer o decidir.

La vida és curta i no hem de deixar perdre mai l’oportunitat d’equivocar-nos en una cosa que també pot sortir bé. No sempre tot ha de sortir de la manera esperada o a la perfecció, sinó no sabríem quin és el sentiment de desànim o l’experiència d’errar i tornar a començar amb més forces que mai i no tirant mai la tovallola.

Al batxillerat vaig tenir un professor que sempre em deixava bocabadada amb les seves paraules. Sempre tenia l’esperança que els meus coneixements i la meva capacitat podien anar a millor infinitament, deia que només era qüestió de constància, organització i ganes.

Els seus discursos sempre estaven lligats per la paraula “força”, aquella que més necessitem quan menys ens ho pensem, aquella que hem de fer nostra.

Sempre m’havia dit que tenia un gran problema i que només jo me’l podia solucionar i que ningú més em podria ajudar. M’anomenava la desconfiada. Jo mateixa no creia en mi, és cert.

La meva gran por és el propi fracàs acadèmic o de la vida mateix. No suportó posar tots els meus esforços i les ganes en algun

objectiu i tot i així que em surti malament o com jo no esperava. M’agrada la perfecció i penso que les coses ben fetes sempre són allò positiu que falta en aquests temps.

ELS NENS: PETITS GRANS FILÒSOFS

El minyó de la casa ja ha tornat a fer anys. Per celebrar-los tal i com s'ha de fer hem anat a passar el dia al mas del meu avi. Hem dinat plegats una bona paella d'arròs, que fa el meu germà Jaume, i després hem fet bufar les tres espelmes al petit Toni.

La seva careta a l'hora de veure tots els regals ha estat d'aquelles que ja no s'obliden amb el pas del temps. El somriure de picardia que fa quan és el centre d'atenció o la brillantor del seus ulls de color verd em recorden el meu germà quan era un dels petits de la casa.

Aquest cop, com sempre, el bufó ha tingut tot el que volia. Playmobils, roba, una pilota, un camió de bombers, un cotxe de policia amb sirena... no es pot queixar.

El vailet ja té tres anys. Què són mil noranta-cinc dies en comparació als que li queden per somriure? Tot i que en Toni sigui un nen molt llest per a l'edat que té no sap tot el que està passant al nostre voltant. No sap que altres mirem de fer tot el possible perquè també tingui un bon record de tota aquesta actualitat.

L'olor que fa actualment aquest país és de llenya cremada, a un estat que, realment, és precari en tots els sentits possibles. La situació econòmica i social a Catalunya al 2014 és incerta i inestable. Com podem haver arribat a aquest punt en tan sols uns anys i amb l'inici de l'anomenada bombolla immobiliària?

A banda de la terrible crisi econòmica que pateix aquest país, els nostres polítics han estat donant peu a tot tipus de desigualtats en l'educació i en la política sense cap mena de mirament possible pensant que som nosaltres els que els hem escollit democràticament. Per molt que siguin al poder de la Generalitat, no poden fer el que els sigui convenient, sinó que han de complir amb el que han dit anteriorment a les seves campanyes.

Sempre he pensat que aquesta societat està capitanejada per alguns que ens roben diàriament sense escrúpols però que ho fan encofurnats als ulls de tothom. No tots els polítics són iguals ni estan involucrats en l'estafa però, la majoria sí. La majoria d'ells i de les grans empreses porten els diners als paradisos fiscals de Gibraltar o encara més lluny. Allí no se'ls demana cap mena d'explicació d'on han sortit aquests diners i, a més, paguen impostos reduïts.

Si en Toni sabés tota la veritat i veiés en quin entorn està creixent diria tot el que diu però cridant-ho al món amb la veu i el vot suficients per ser escoltat. Ara té sortides molt bones i fa molta gràcia quan està envoltat dels grans. Mou les mans amb tota l'expressió que ha après del seu pare i la seva mare i té sortides com per exemple:

- Noia, no s'hi val venir i portar tants regals eh! – em va dir aquest dia del seu aniversari.

Quan sigui gran espero que sigui un home exemplar i una nova mà que ajudi a fer créixer de manera positiva a aquest món que dóna tantes voltes. Qui sap com estarà aquest temps d'aquí vint anys, haurà plogut tant que potser no hi serem...

L'altre dia em vaig prendre un te asseguda a la butaca de casa, davant la llar de foc, amb en Toni a la falda i música de Joan Dausà de fons. Em va dir que volia llegir el diari que el seu pare havia portat abans d'anar a treballar. Mirant la "Nova Conca", el diari setmanal de la comarca, vaig llegir el titular i em va cridar l'atenció més que cap altra setmana. Una notícia així capta l'atenció dels lectors a simple vista i, per suposat, a mi més que ningú.

"Les dones, una solució o una perdició"

Això no és un titular igualitari ni res per l'estil, això són paraules que es graven a la ment al mateix instant que els ulls les llegeixen i les relaciones amb aquests fets que ens envolten diàriament. En llegir el cos de la notícia vaig adonar-me ràpidament que aquestes lletres de generals no en tenien res, sinó que volien fer referència a un fet

individual però que repercutia i segueix repercutint a tota la societat d'arreu, si que afecta a les dones, però no són les úniques, ja que els homes també hi tenen els seus guanys i perjudicis.

L'article argumentava un cas d'una noia de trenta-dos anys amb una filla de dos que ha estat rebutjada per a un lloc de treball pel simple fet de ser mare i voler donar-li tot a la seva criatura.

Això està succeint aquí, entre el riu Gaià i les muntanyes de Prades. Fets com aquest abunden a tots els territoris però quan els veus de més a prop penses que el món està ple d'injustícies. Millor dit, gairebé la majoria d'empreses catalanes, capitanejades per ideals de la societat, actuen d'aquesta manera cruel i despietada.

Confio que quan en Toni sigui tot un homenet ja no hagi de viure en una societat com aquesta. Em refio d'aquestes lloses que dipositem cada dia per construir un camí entre tots, però tot això sense esforç, confiança i suport de molta gent no serà mai possible.

Un altre fet lamentable d'aquesta estúpida societat és la metodologia emprada a les aules d'ensenyament. Tant és quin sigui el nivell que es cursa, el fet és que l'organització no és bona des d'un bon principi; bé, ni l'organització ni les paraules i les idees que s'usen per ensenyar els estudiant.

Generalment, s'usen termes que deixen un gènere discriminat o inferior respecte a l'altre. Un fet que sempre m'ha fet obrir una mica més els ulls és que s'empren els articles masculins abans que els femenins, sense importar a qui van adreçats. Quan es diu quelcom davant d'una aula plena d'alumnes, abans s'hauria d'observar quin

gènere té majoria i quin té la minoria i, a partir d'aquí, utilitzar correctament els morfemes flexius que tanta utilitat tenen i els podem donar.

Després de llegir el diari, en Toni m'ha dit que no entenia per què les seves senyoretes eren noies i que per què no tenia cap professor a part del d'educació física. Sempre fa això de canviar de tema en un tres i no res, però se li ha de seguir el ritme sinó es pensa que no li vols fer cas i et deixa anar un d'aquells gemecs que ressonen a tota la casa.

Els nens són molt més espavilats del que ens pensem; l'altre dia l'Antoni va voler dibuixar al meu costat i de sobte em va dir:

- Mira això seria un 1 si el veies des de la finestra de casa!- amb tan sols això vaig quedar-me bocabadada.

Sempre em passa el mateix i cada dia sé menys com actuar amb ell. No li podia explicar que l'altre dia vaig llegir un article que deia que el 70% de docents d'aquest país eren dones ja que en aquesta ocupació hi tenen tendència per la seva socialització. Si li hagués arribat a dit això m'hauria dit:

- Però... això jo no ho entenc...! – amb aquesta veueta fina i delectable que té.

És massa difícil explicar-li aquestes coses al petit, per això intento dir-les-hi de la millor manera possible perquè compregui que tot i aquest fet, tots som iguals.

Li vaig dir que a les senyoretes els agraden més els nens macos, que són molt amables i simpàtiques però, que això no vol dir que els professors no siguin afectuosos o que no els agradin els nens petits. De moment, aquestes paraules el van satisfer fins que una altra pregunta de curiositat li vingués al cap.

Em sembla que aquesta vegada ho ha entès però no sempre és així de senzill quan fa preguntes d'aquest tipus.

Els nens, i sobretot el Toni, no saps mai amb quina pregunta o quin comentari et poden sortir, és curiós, però si no els tornes una resposta que a ells els sembli adequada creuen que allò és dolent o no és normal com totes les altres coses.

Cada dia se'm fa més difícil respondre a les qüestions del Toni. Tot i que és un nen molt espavilat i actiu, hi ha fets del dia a dia del món dels gran que no els assimila com fa amb la resta de fets.

N'APRENC

M'ha trucat l'Albert per demanar-me un petit favor, així ho ha anomenat ell. M'ha dit si podia dedicar-li un parell d'hores a la setmana a fer-li repàs.

- Oh, encantada, però abans m'has de dir per quin punt del temari us trobeu i així ens centrem en el que fas...- li he dit tota animada per la proposta.

L'Albert és un noi més aviat tímid, amb un caràcter una mica fort però que quasi mai mostra si no et coneix moltíssim. Conec els seus pares des que era una baldufa perquè la meva mare va estudiar a la mateixa classe de primària que el seu pare.

En tan sols escoltar el seu oferiment al meu interior ha ressonat un precís Sí. a hores d'ara no m'aniria gens malament una mica de diners i, a més, faré memòria i recordaré els meus dos anys de batxillerat infernal.

No puc destriar el meu pitjor record però segur que té molt a veure amb la nota d'algun examen. Em preparava durament els exàmens i amb molts ànims però si no aconseguia la qualificació esperada basada amb l'esforç amb què m'havia preparat anteriorment, em feia un fart de plorar de cara al coixí.

Sé que vaig dir moltíssims cops que deixaria el batxillerat, que no podia més i que em matricularia a un cicle de formació professional i entraria al món laboral però, aquesta decisió tampoc era gaire lògica per la meva part.

Abans de començar aquella època, dedicava tres hores setmanals a la natació i ara em vénen a la memòria els meus viatges amb autobús direcció a Valls a la piscina coberta del Fornàs. Com a conseqüència de la falta de temps i d'organització que em van portar els nous estudis vaig haver de deixar el meu hobby i apuntar-me a l'aula de repàs que aleshores tenia més a prop de casa, tal i com ara ha fet l'Albert. En aquells temps tot era diferent, especialment, encara no havia descobert tots els carrerons de Tarragona.

Ell vol que repassem els seus apunts de matemàtiques i d'economia de l'empresa. Diu que d'aquesta manera se sentirà més segur el dia de l'examen. Amb les galtes vermelles al costat de l'altaveu del telèfon i abaixant la mirada cap a la plaça li he dit que, precisament, aquestes matèries no m'anaven del tot bé.

Recordo perfectament la meva primera nota d'economia. El meu primer "dos" present al llistat de notes. Desitjava que els pares no sabessin mai aquesta nota però el meu tutor els va trucar desil·lusionat per les qualitats que m'atribuïa.

Tot i que els pares sempre van estar al meu costat i donant-me tot el suport que necessitava, segueixo pensant que el batxillerat és una de les etapes més dures de l'ensenyament i, per això, hauria d'haver-hi un manual de l'alumne aplicable a qualsevol.

Personalment, aconsello no decaure mai, tot i que el resultat no sigui l'esperat sempre hi ha més oportunitats. No conformar-se mai i sempre buscar més i millor, i només amb ganes, organització i bona perspectiva de futur, es pot arribar a qualsevol meta marcada.

Per a mi, el batxillerat tan sols és un pont per aconseguir entrar a la universitat i per això es necessiten diverses notes depenent de la branca que prefereixis.

L'Albert avui estava desanimat i m'ha trucat abraçat per la desesperació de suspendre un trimestre de matemàtiques però li he dit ben clar, i crec que l'he animat dient-li, que ha de tenir ganes il·limitades de treballar, i d'aquesta manera li serà més fàcil superar els reptes que se li presentin al llarg del camí.

Fins i tot ara, després de tants anys, no he canviat d'opinió respecte al professorat que jo vaig tenir. Alguns es pensaven que l'alumnat provenia de l'ensenyament secundari obligatori amb uns hàbits perfectes, però aquests mai se'ns havien ensenyats.

Vaig caure en la quasi derrota un cop, dos, tres i, fins i tot, deu; no era una estudiant brillant a l'hora d'explicar els meus coneixements i aquest va ser el meu principal problema.

Recordo perfectament el dia del meu "dos", Sabaté es deia el meu professor d'economia. Ha estat el millor professor que he tingut d'aquesta assignatura, tot i que ens donava corda fins que veia que ens sobresortia l'assignatura per les orelles. Sempre ens deia que com més nivell demanés ara menys complicació tindríem a la universitat, i així va ser. Un dia, acabant les classes de la universitat, al migdia, vaig veure un missatge seu en el qual ens reunia a tots els seus alumnes per fer un sopar i parlar de les nostres noves vides i nous dubtes i noves metes a aconseguir.

Un altre professor que sempre em sorprenia amb les seves paraules era el Sr. Ballesteros. Era professor de filosofia però també el meu tutor, més aviat una gran persona. Per sobre de professor crec que era el nostre amic i confessor que ens ajudava en tots els nostres plors i preocupacions que per si sols, sense dir ni una paraula, ja parlaven...

Un dia em recordo entrant a la seva classe amb cara de pomes agres després de rebre notes no desitjades. La seva mirada era la més sincera que li vaig veure en tres anys que vam coincidir a l'institut.

Sense dir-li res em va deixar anar unes paraules:

- Tu tens una missió aquí, oi? Saber i volar, oi? Doncs, fes-ho sense plors ni males cares de desànim, creu en tu i endavant. No vull sentir ni un: “No puc més!!!”- Sense dir res més em va mirar fixament sense aclocar els ulls.

Aleshores vaig adonar-me que jo era allí perquè algun dia vaig decidir ser-hi i superar dos anys per després saber i aprendre sobre el que m’agrada de veritat. I ara, després de tot, crec que en dos anys vaig aprendre molt a batallar contra mi mateixa i la meva desconfiança.

Per què no donem les gràcies al llenguatge? A aquell que ens fa ser més vius, savis i entenedors fins al punt de ser privilegiats.

Unes simples paraules, que per a algú altre potser no són res, per a mi poden ser la força més gran del moment. Dia a dia ens acompanyen lletres unides entre si que volen formar paraules i, així, mostrar-nos nous fets sense més complicacions.

Gràcies al poder de comunicar-nos o entendre aquestes mirades de debilitat som més intensos i animats, som una mica més persones. Amb això vull dir que gràcies a ell podem ser més opulents, més elegants, més llestos, podem ser simplement MÉS!

ELLA

Entre mig de tanta reminiscència he trobat el que van ser els millors dies de la meva vida junt a la meva amiga Mònica, una de les poques persones més valentes i encoratjades que conec.

Animada i riallera com ningú i, un dels molts fets que la fa ser diferent és l’afició als acudits dolents, aquells que no aconsegueixen fer riure a ningú.

Encara no sé com vam tenir el valor suficient per agafar aquell vol o tan sols que se’ns passes pel cap fer un viatge però ho vam fer.

Amb un marge de quatre curts mesos ja començàvem a prepara-ho tot.

Pot ser van ser les ganes de marxar de tot i la necessitat de desconnectar d'una vegada per totes del món quotidià però, ho vam fer sense pensar en si hi haurien conseqüències o no.

Era un dia aparentment ennuvolat i amb aquella sensació d'humitat matinerana que et penetra la roba i a continuació et gela la pell.

L'aeroport a aquella hora no tenia gran moviment de gent però, nosaltres, no estàvem pendents del nostre voltant ni molt menys, només pensàvem en que marxàvem volant cap a una ciutat completament desconeguda i no sabíem ben bé que ens hi trobaríem.

El nostre objectiu era comú, oblidar tot el que no ens havia agradat d'aquell últim any viscut i fer de set dies els millors de tots els possibles.

Vam començar a adornar-nos del que anàvem a fer quan vam sentir una veu femenina que deia que l'avió Barcelona- Brussel·les amb línia 11 s'enlairava en una hora i mitja que ja podíem deixar el nostre equipatge i embarcar al lloc corresponent que ens indicava el nostre bitllet.

Enlairar i veure la costa de Barcelona. Sobrevolar la Catalunya Litoral i desaparèixer entre núvols fins a veure els camps de Bèlgica. Aquests un color verd fosc i aparentment humit, semblava que fóssim a la tardor en comptes de l'estiu.

Cada vegada que penso en aquesta bogeria que vam cometre, tinc més clar el fet que ens va portar a fer aquest viatge a Brussel·les, com també podria haver sigut qualsevol altre lloc d'Europa.

L'anhel d'enfrontar-nos a les situacions i créixer amb les pròpies experiències viscudes, sense algú que et digui que no ets capaç o que no pots fer quelcom, ens van impulsar a aquell avió.

Fent memòria, em ve present la sensació que vaig tenir en tan sols baixar les escales de l'avió. Tenia la percepció que allí estava com perduda i fora de lloc però, aquella impressió em va agradar infinitament quan el somriure de la Mònica va advertir de manera lúcida al meu pensament: "Fora preocupacions".

El fred d'aquella ciutat era sorprenent si pensava que a Catalunya feia una temperatura estival de 27 °C. Ràpidament vaig oblidar-me de lluir els pantalons curts que portava a la maleta o aquell jersei clarejat que tant m'agradava, la gent m'hauria pres per completament boja.

Sorolls d'obres públiques, conductors al volant dirigint-se als seus llocs de treball, empresaris amunt i avall agafant el seu maletí ple de documents importants i nosaltres, allí, assegudes a un banc davant d'un dels molts llacs que hi ha, respirant la nostra pròxima tranquil·litat amb un mapa a cada mà i preparades per viure el que mai ens havíem imaginat.

El meu interès social també va portar-me a aquesta destinació tan inquietant. A Brussel·les pots observar que tan homes com dones es dediquen a qualsevol àmbit laboral, tot i que, també hi ha una

petita part desfavorida. Val a dir que la mitja horeta que vam passar esmorzant a un dels bancs de davant del Parlament Europeu vam poder veure que hi entraven tan homes com dones i, això va ser un fet que em va marcar i em va agradar especialment.

Una setmana a un país llunyà i els pares ja em van trobar a faltar com mai ho havien fet, era el primer viatge a l'estranger i que feia sola.

Ens vam haver d'espavilar per tot. Moure'ns, menjar, comunicar-nos amb el nostre entorn... És especialment difícil estar en un indret on pot ser no t'entendran o et comprendran com tu voldries, o en un lloc on a part de parlar un altre idioma, opinen de manera oposada a la teva, etc.

El nostre francès no era d'allò que se'n diu del tot perfecte però ens vam espavilar a la perfecció, ens estàvem fent totes unes donetes.

Què més important que créixer com a persona, amiga i dona? Tenir el plaer de compartir els millors moments amb aquella bona amiga que vaig conèixer a l'etapa de l'ESO. Mai m'hauria imaginat arribar a aquest punt de confiança que tenim amb ella.

Un nom que porta tot d'afectes amagats i que t'inciten a descobrir-los a poc a poc, tot i que, aparentment, a simple vista semblava una antipàtica de primera classe.

El seu somriure, les seves paraules, la seva manera de ser... Un conjunt de fets que han fet arribar una persona a la meua vida i ja no vull que en surti mai més.

Tot i que és molt desconfiada, em fa sentir especial i única en el temps i espai. Tot, absolutament tot d'ella m'ha fet aprendre una mica més o, almenys, saber actuar de manera mitjanament correcta i moral.

Aconseguia i segueix aconseguint fer-me somriure en dies dolents, aquells que no vols res més que tancar la porta de l'habitació i que només entrin els rajos de sol des de darrere el campanar de Conesa.

Sempre m'ha dit que no són necessàries les paraules ni les imatges, tenim tots i cada un dels records que hem de tenir dintre del nostre cap. Records immillorables, incomparables, inigualables, perfeccionats...

Podria dir infinitat de coses que pot ser molta gent d'aquest món no sap d'ella però crec que sóc la única que la vist fent actes realment "penosos", com aquell dia que vaig veure com netejava la pantalla del seu mòbil... fets com aquets em diuen que la confiança entre dues persones pot arribar a ser tan gran que no té límits.

Uhh... el record més pudent del viatge em ve al cap... Una lasanya amb mal estat desprenia la seva desagradable olor des de la nevera. Sincerament, no sé ni com vam ser capaces de pensar que podíem fer una lasanya com la de les nostres mares.

Riures i més riures, moments que queden aquí i allà i poden volar al més enllà però, sé del cert que tot i estar lluny portem els millors instants dintre la nostra selecció de records..

Quan ens enfadem seriosament amb el món i no volem sentir veus dient el què hauríem d'haver fet perquè les coses ens sortissin bé, quan no volem recordar RES, tan sols oblidar, hi ha poques persones que tenen la gran capacitat de captar la teva única atenció. Aguantar plors d'una i acabar plorant l'altra pel simple sentiment de no poder veure partir a la teva millor companya de vida.

Aquella petita part de nosaltres que ens mostra els elements més senzills existents, aquell lloc que ens entendreix fins a un punt del qual no sabíem de la seva existència.

Gràcies a ella vaig poder visitar museus, arquitectura belga, infinites cúpules que no s'acabaven mai, n'hi havia una a cada punta de carrer...

Vaig tenir la grandesa de riure com mai anteriorment ho havia fet. A qualsevol tonteria li trobàvem algun motiu per mostrar un somriure a qualsevol que ens creuàvem pel carrer.

La Mònica és una d'aquelles persones que t'ensenya coses dia a dia. Et mostra que per molt que no ens agradi el que fem avui ho confeccionem per tenir un millor futur i per això, hem d'estar contents amb el nostre present sinó allò que vindrà ja no serà el que hauria estat abans d'això.

Tot i el mutu desànim per la rutina, sempre intentem despertar amb un "nosaltres podem". Després del somriure de l'Ariadna, el seu és el que més energia desprèn i rebo inesperadament de qualsevol racó.

Entre d'altres coses, concordem en que ens agraden les coses ben fetes i amb això, ajudar a tot aquell que ho necessiti del nostre voltant.

Ella està estudiant psicologia a la Universitat de Barcelona i diu que està molt contenta amb el que fa i aprèn però, que troba a faltar aquells moments de bogeria que passàvem juntes i que, ara, ja han quedat en aquells temps perduts, amagats darrere cortines de fum.

El dimecres a la nit quan ella arriba de dansa contemporània és el dia setmanal que sempre ens truquem, si són les deu i encara no ha sonat el telèfon, marco els números jo per sentir la seva fina i dolça veu. Saber novetats de les nostres vides, inquietuds, preocupacions diverses o alegries però, les trucades sempre comencen amb les mateixes paraules que fa vuit anys.

- Hola mosquit del meu cor!!! Ja et trobava a faltar...

I, en acabar la trucada, les dues coincidim en que hem de quedar algun dia per fer memòria d'aquella setmana.

EL PRIMER DIA

Asseguda davant de la llar de foc, veient com els troncs es transformen en cendres mica en mica i pensar en com volaran per aquestes muntanyes que ens envolten, penso en la sort que tinc d'endinsar-nos en les valls obagues de roure valencià.

Visc en un petit poble de la Conca de Barberà però amb un paisatge completament diferent a la resta de poblacions.

Els camps de cereals predominen en l'entorn, les vinyes han quedat amagades en el record dels nostres avantpassats i han deixat una imatge ben canviada a l'actualitat. S'ha acabat allò que veien els ulls dels nostres avis. Arbres plens d'olives, ceps amb els seus raïms tocant a terra, ametllers a totes les eres... I ara només queda el que els nostres ulls poden identificar.

Un ambient que s'acosta al de la Baixa Segarra. Camps que són sembrats al novembre de blat i ordi per ser segats a principis de juliol, seguint un cicle rutinari.

Un motiu discutible per molta gent, ser o no ser de la Segarra. Sincerament, em sento de la Conca però abans que res, del meu poble, on he nascut i he fet interiorment meu, Conesa. Totes aquestes disputes que es creen als pobles i són més que enraonades pels pagesos, les trobo inservibles per sentir-nos d'un lloc o d'un altre. Tot plegat són temes d'una història molt recent que ara ens poden afectar o no simultàniament.

La Baixa Segarra ha estat sempre una cruïlla de camins entre terres tarragonines, lleidatanes i barcelonines. Els municipis que la formen són Passanant i Belltall, Vallfogona de Riucorb, Llorac, Santa Coloma de Queralt, Conesa, Savallà del Comtat, i la part nord dels municipis de Les Piles, Forès i Rocafort de Queralt. Tot i això, actualment, Conesa pertany a la Conca de Barberà, els hi agradi o no a alguns.

A causa de la diferent orografia i, sobretot, de les deficientes comunicacions amb la resta de la Conca, s'ha proposat políticament que es constituís una comarca diferenciada però, a hores d'ara, encara no ha estat així.

Aquest poble és admirable, té un aire medieval que et fa sentir lliure amb pedres conservades a les façanes i carrers plens d'històries de les seves famílies.

Tot plegat una crònica i un passat que ha estat emmurallat durant moltíssims anys i ara el nucli històric ja està declarat bé cultural d'interès nacional en la categoria de conjunt històric.

La muralla, els safarejos, el forn de pa, l'església romànica de Sant Pere de Sabella, el portal o l'església de Santa Maria, les restes del Castell o les de l'Hospital de Sant Antoni... Tot un conjunt real que em deixa paralitzada cada cop que penso en el grapat d'anys i esforç que comporten aquestes edificacions.

La meva família sempre ha viscut en aquesta casa. Els meus rebesavis, la meva àvia amb el seu marit i el meu pare i, avui dia, jo mateixa. Tots nosaltres hem fet una cosa que no es pot fer a qualsevol indret, cada fet que ha succeït en aquestes quatre parets l'hem fet nostre. L'hem interioritzant en aquella capsula de moments perfectes i ideals que gaudeixes sense més ni menys.

M'hi sento còmoda a Conesa. Em sento jo mateixa, i això no és cosa fàcil ni simple d'aconseguir. No canviaria tot això per res del món.

Cada moment que he viscut aquí ha sigut per pur plaer, mai per obligació. En aquest poble hi he concebut i creat a poc a poc els millors moments amb una persona molt especial.

Aquell primer moment que mai oblidaré per molt temps que passi... El seu vergonyós somriure i la brillantor dels seus ulls negres em van portar a fer un petit viatge fins a les estrelles. Les seves paraules i els seus pensaments i inquietuds em van captivar tots els sentits en tan sols unes primeres senzilles paraules.

Aquell sopar majestuós, on la tempesta ens deixà sense visibilitat i la petita i fina llum de les espelmes acaricià el seu rostre fins a la línia més fina de la perfecció. Petits grans detalls que em va marcar tan a dintre que mai es podrà repetir un instant exactament igual.

Un joc d'ombres em demostrava el que portava sabent des de feia mesos, estava davant d'algú impressionant i especial que s'havia quedat sense paraules possibles davant d'aquell fet.

Agafats al ritme d'"Un boig per tu" de Sau, somiàvem que la llum de les espelmes es perdés per sempre més en aquella nit i deixés que els nostres cossos produïssin l'escalfor més gran possible del moment, fins a arribar al punt de deixar-nos endur per la màgia que encara ens envolta cada mitja nit. Com diu la cançó: " em quedaré atrapat, ebri d'aquesta llum, servil i acabat, boig per tu..."

Les línies del seu cos em fan abraçar-lo fins que xoqui amb la meua boca i després amb els meus llavis i que ja no se'n pugui separar mai més. Els seus llavis superant la dolçor de la mel i la suavitat de la seda fan que m'hagi tornat addicta a ells, tant que ara els beso sense tenir-los.

Cada nit, en el primer intent de dormir i endinsar-me en el món dels somnis, ser immortal i pintar un món de nous colors, sense paraules, tan sols fet de les nostres quimeres, riures i il·lusions, reflexiono del gran dia que he tingut i de la immensa sort que tinc de tenir persones importants al meu costat, les quals em fan tocar el cel i s'adeliten veient-me riure.

A part de la persona més important per mi en el meu dia a dia, he conegut la valentia en persona.

Sí, ja fa un parell d'anys, quan vaig començar la carrera, va vindre a viure aquí la Shana. És curiós però, tot i viure al mateix poble, ens vam conèixer al tren, direcció Tarragona.

Ella és del Marroc però des dels cinc anys que vivia a Barcelona juntament amb els seus quatre germans i els seus pares. És la més gran dels cinc i ajuda als seus germans a adaptar-se tan bé com ella a la cultura i societat catalana.

Tot i que ella voldria estar més introduïda en aquest país, no ho pot fer per raons religioses, familiars o econòmiques.

La Shana és una noia molt valenta i tan sols té 18 anys, ja fa tres mesos que els va fer. S'ha afrontat diverses vegades a la seva família, sobre tot al seu germà d'un any menys, perquè no volia fer certes coses que dicta el seu pare, basant-se amb la religió a la qual pertany.

Els seus pares mai no s'han volgut ajustar ni acomodar als hàbits que tenim els ciutadans d'aquí. Diuen que el seu Déu no permet fer certes accions i si passen per alt la seva idea, rebran el càstig que els correspon, fet que s'ha de respectar per mantenir la bona convivència.

La Shana i jo sovint quedem per fer un cafè amb llet o una xocolata calenta al cafè del poble. Varies vegades quedem aquí a casa per comentar articles de premsa que ambdues hem recollit i així

analitzem quines veritats o mentides s'escriuen i es fan públiques... Comentem temes d'actualitat, sobretot, polítics i econòmics, ja que els estudiem i ens sabem moure millor per aquests àmbits.

Pobra, hi ha dies que ja no pot més i em treu temes que vol parlar amb mi perquè l'aconselli. Normalment, aquests tenen relació amb la seva família.

Petites o grans històries de la seva cultura o aquells fets que li agraden tan i que recorda de la infantesa al seu poble, Chaouen.

Diu que és un poble del nord del Marroc, situat a les muntanyes del Rif, a uns 100 km de Ceuta o Tànger. Dintre de cada història que m'explica, sempre remarca que les cases són totes de tons de color blau.

La història diu que els avantpassats utilitzaven tota la gama de tons blaus per pintar les seves portes i finestres per denotar el seu esperit somiador. És com si somiessin amb el mar.

De petita, la Shana, jugava a fet i amagar amb la seva colleta d'amics, ja que aprofitaven els tortuosos carrers amb pendent i angles perfectes. Un poble amb un caràcter gens singular, passejos estrets, provocant escales i racons sorprenents.

Fa poc, em va explicar que els seus pares la volien vendre a un home.

- Que vols dir que et volen vendre Shana? No diguis tonteries dona... – vaig dir-li sense entendre ben bé el que m'havia començat a explicar.

- Ja fa tres mesos que vaig fer els divuit anys i això significa un canvi molt gran a la meua vida. Una transformació desmesurada per a la meua quotidianitat, la qual no vull deixar de cap de les maneres... He intentat parlar amb el pare, ja que la mare no hi pinta res però no he aconseguit res. – va murmurar la seva veu sense casi forces.

Sabia que aquell inici volia dir que algun problema de gran dimensió se li estava acostant a pas accelerat. No podia entendre el que em volia explicar si no concretava més aquella desgràcia que tant la feia tremolar dintre la preocupació. Vaig imaginar-me que allò tenia a veure en alguna idea de la seva religió que els seus pares mai no deixarien passar per alt a la seva filla major d'edat. Així que vaig insistir en què m'ho expliqués i això pot ser es sentiria més còmoda.

- A veure, primer de tot respira a fons i no pensis en res més que en aquest moment que estem vivint. Ara, inspira fons i intenta explicar-me què és això que et provoca tanta alarma i sembla que et tingui angoixada dia i nit... – vaig intentar calmar-la amb tota la delicadesa possible per què m'expliqués això que tenia amb tanta enigma.
- Les dones de la meua religió, una vegada han fet els divuit anys, han de casar-se amb un home, tan és si aquet és molt més gran o està casat i amb fills... M'entens?
El que els meus pares volen és que em casi amb un home de família, sigui una dona de profit i que els meus fills

segueixin portant cognoms del nostre origen. – va deixar anar sense embuts amb una veu desconfiada de si mateixa i abaixant la mirada al terra.

- Però no et poden obligar a fer això! – vaig exigir amb el cop de geni que em provoquen aquests temes.
- Espera, no he acabat! Ja tenen el meu futur marit escollit. És diu Hassan, està casat i viu a Girona amb la seva família. El meu pare ha fet un gran intercanvi de terres del nostre país a canvi del meu casament. – la seva veu s'anava camuflant darrere les llàgrimes que queien dels seus ulls ametllats.

Realment horrorós. Hem va sorprendre tot el que em va dir, no veia els seus pares capaços de fer això.

Després de l'explicació de la Shana la preocupació se'm va començar a barrejar amb la curiositat i vaig buscar informació sobre tot allò que influïa en el que m'havia dit.

Segons la seva religió, aquesta acció no era greu i està permesa segons lleis de respecte a les religions i cultures.

Malauradament, el seu pare, el Hazma, ja havia firmat “un contracte” a un home vint anys més gran que la Shana i, això, ja era indiscutible.

Ella estava melangiosa i abatuda. Després d'aconseguir els seus esperats divuit anys i poder ser lliure, esperava poder trobar aquell noi que la faria feliç el dia de demà i que s'estimarien mútuament.

El més important, no sap que passarà amb el seus estimats estudis universitaris.

BONES NOTÍCIES

L'Ariadna estava més radiant que mai. Després de dues setmanes al llit amb una forta infecció d'angines, ja pot continuar amb el seu dia a dia quotidià ple de responsabilitats que tant esperava i ara més que mai ja que té un nou cas.

No se sap estar quieta, necessita estar en moviment constant i, això de trobar-se malament i malalta tants dies, no ho suporta. Diu que haver-se de quedar al pis indisposada per a fer qualsevol feina, li trenca la rutina i la seva vida tan organitzada. La conec molt i sé que això, realment, és una de les coses que l'altera més.

El pare em va trucar donant-me'n pocs detalls, ja que preferia que m'ho expliqués la meva germana en persona però, estava molt content dient-me que en aquest nou cas, ella podria demostrar tot el treball que porta fet fins a dia d'avui i demostrar que tot l'esforç

que ha fet haurà valgut la pena. Sabem del cert que podrà fer tot allò que es proposi.

Aquest matí han trucat al timbre, jo encara estava amb pijama, esmorzant al costat de la llar de foc i no em disposava a sortir fins al migdia direcció al Consell Comarcal a una reunió informativa de beques universitàries. Quan he sentit el so del porticó de la porta de baix he identificat el doble toc que fa l'Ariadna.

Efectivament, era ella. Estava realment impressionant, radiant, ningú hauria dit que feia un parell de dies estava entre mantes i amb un termòmetre sota el braç.

- Bon dia germaneta! Ja has acabat d'esmorzar o estic a temps de fer unes torrades amb tu? – va deixar anar amb la seva enèrgica veu, en tan sols obrir-li la porta.
- Oh noia, quin somriure i quina veu més joiosa... Això és que ja has rebut l'acceptació per fer aquell màster tan esperat i agafar el vol cap a Londres? – Vaig dir-li sense dubtar ni un segon del motiu d'aquell somriure.
- No... encara no sé res d'això però per fer esperar aquestes ganes espaterrants que tinc de saber la nota, tinc una cosa millor! Em deixes passar o t'ho explico aquí a la plaça? – va dir ansiosament.
- Va, passa! Puja i serveix-te tu mateixa, estic a mitja torrada!- vaig dir-li pensant en que la meva torrada quedaria freda.

Mentre pujava les escales per arribar al primer pis, davant meu sentia com els talons que feien lluir la figura estilitzada de l'Ariadna, feien el seu so en tocar a la punta de les escales.

Va treure's l'americana amb l'ajuda de les espatlles, amb tota la seva lleugera delicadesa i deixà caure el mocador de seda damunt d'aquesta.

Va seure a la cadira del meu costat i va servir-se una mica de Cacaolat calent que quedava dintre de la gerra. Començava a untar la seva torrada amb confitura de castanya de Vilanova de Prades. Va ser aleshores quan vaig començar a veure, clarament, que el que venia a explicar anava per una llarga estona i necessitava força suficient per a fer-ho.

La gesticulació de la seva cara determinava que allò que tenia tantes ganes d'explicar-me era molt important per a ella.

Estava tant endinsada en el meu pensament i observació de la situació que no vaig adonar-me que ja havia començat el seu magnífic relat.

- Ahir, després d'estar una setmana tancada al pis, vaig anar al despatx amb el pressentiment que una llarga fila de documents m'esperaven damunt la taula per ser atesos. – va dir encapçalant la seva exposició mig distorsionada pel meu pensament.
- I per la teva cara d'alegria diria que això no va succeir... Es van cremar els documents accidentalment o vas arrencar

comes ajudeu-me en veure'ls? – vaig dir-li amb un somriure i una mica de picardia que em caracteritzava.

- Em coneixes massa ja i deix estar bromes Helena! Els documents estaven damunt de la meua taula però no tants com esperava. – va dir rebutjant la meua petita broma.
- I doncs? Això és la bona notícia? – vaig pregunta-li amb una gran cara d'interrogant. Allò semblava una d'aquelles històries dels contes, en comptes de l'explicació de la seva felicitat.
- En tan sols obrir la porta del despatx vaig notar com darrere d'aquesta algú s'acostava ràpidament. Vaig mirar al meu voltant i la meua mirada va topar amb la del Sr. Moix, com a director ja saps que sempre és molt atent, i això només volia dir que feia dies que m'esperava. Vaig espantar-me pensant que em cauria una escridassada per haver endarrerit tant la feina en una setmana però no va ser així. Va allargar-me la mà i en ella s'hi trobava una carpeta de color taronja. Vaig identificar àgilment aquell color i els documents que suportaven. – va dir començant la seva explicació de manera definitiva.
- Ariadna vols anar al grau i parar de voltar per la palla? Em fas patir nena! – vaig deixar-li anar amb precaució i enginy perquè em digues d'una vegada el que jo suposava des de feia estona.
- Un nou cas!!!- va cridar i somriure a la vegada.

- Un nou cas? Però què dius? De veritat? – vaig intentar pronunciar, sense saber ni que dir-li.
- Helena, què no has esmorzat prou avui? Té veu una mica més de Cocaolat que encara t'ofegaràs. –va esclatar a riure.
- Calla i pensa com s'ha de celebrar aquesta bona notícia! Ara entenc la felicitat i la incògnita que tenien les paraules del pare, volia que una nova d'aquesta magnitud me la expliquessis tu personalment! –vaig dir intentant explicar-li que ja sabia que rebria la seva tan bona notícia.
- Ah! El pare t'ha trucat? I mira que li vaig dir que mutis a la gàbia però ell tossut que tossut! I tu deixat estar de celebracions que ara m'he de concentrar i treballar aquest cas molt més bé que els anteriors – va dir fent-se la interessant.
- Moltes felicitats Ariadna! T'ho mereixes més que ningú amb tots els esforços i forces que hi has dedicat. – vaig dir-li mostrant la meua alegria sobre la seva novetat.

Després de la seva llarga felicitat he comprés per què té tantes ganes i esperances dipositades en aquest cas. Després de rondar i rondar per diferents temes m'ha confessat que el que més li inquieta és que el cas va sobre violència de gènere i si fracassa en aquest àmbit sent que no haurà aconseguit aquell èxit que tant desitja i espera ansiosament.

La víctima que defensa és diu Louisse i la qüestió és que aquesta ha denunciat a la seva parella per maltractament físic i psicològic.

L'Ariadna és una noia molt impacient i activa i encara més en aquests assumptes. El primer dia que el Sr. Moix li va lliurar el cas, en tan bon punt va acabar d'esmorzar, va fer-li una ullada d'aquelles més ansioses. Neguitosa per saber el que li esperava, va obrir aquella carpeta, la qual tenia el seu nom apuntat a la portada, juntament amb un número: "Ariadna 365".

Va notar que un dels seus dos companys de despatx la mirava amb molta observació i precís detall.

- No te la miris més per fora, obra la carpeta i fes-hi un cop d'ull. Jo ja ho vaig fer i vaig admetre que és un cas ideal per a tu, fet a mida per els teus pensament i objectius. No el deixis perdre, creu-me. – va dir sense embuts el seu col·lega de feina Gerard, que sempre havien tingut una relació estrictament laboral però molt amistosa.

Amb tan sols quatre paraules del document va poder identificar que la Louisse té vint-i-set anys i és víctima de violència de gènere, física però també psicològica. L'Ariadna té assimilat que serà un cas dur, no tindrà el mateix seguiment que els altres però, lluitarà i suarà el que calgui perquè l'acusat tingui el càstig que es mereix.

Van passant el dies i la meva germana segueix preocupada per un motiu que fa dies que li ronda pel cap.

No aconsegueix trobar proves per mostrar que la seva clienta té la raó i diu la veritat. No té al seu abast ni una sola prova per a defensar-la i el dia del judici s'apropa cada cop més ràpid.

És estrany però aquest tema no és qüestió de treballar-lo molt sinó de saber a la perfecció els passos que has de seguir i quin camí és el correcte per escollir-lo.

Sé, perfectament, que l'Ariadna està a l'altura de l'elevat nivell d'aquest cas però hi ha algun motiu extern, el qual no sap ni ella, que la manté al marge indirectament.

Tenia moltes ganes d'explicar-ho tot a algú i que fos amb total confiança i per això m'ha agradat que m'hagi escollit a mi.

M'agrada sentir a parlar sobre totes aquestes coses i si m'hi paro a pensar, m'imagino com me les manegaré d'aquí uns anys per a fer tot això que fa ella i sortir-me'n de la mateixa manera. Tot i que costi, aconseguint l'èxit.

REGALS

Cada imatge que les persones construïm amb més o menys imaginació i realitat porta a dintre una història escrita amb llum i color. Qualsevol regal és esperat amb ànsia per damunt de possibles fets indiferents i encara més si aquest prové d'una persona important o especial per a tu.

Creus que pots arribar a saber allò que et regalaran però el que menys confies és que el teu present se't mostri en forma de cap de setmana i et provoqui la satisfacció menys esperada. Un indret, dues nits, aventures, tranquil·litat, aigües termals, muntanya, bellesa i ell.

Vaig notar com la barba em fregava la banda dreta del coll, intencionadament, sota l'orella. Una veu masculina estava darrere meu desitjant-me el millor bon dia que em podien donar, no era qualsevol, és clar.

Tenia el lleuger pressentiment que seria un bon matí, un d'aquells que et passen volant sense més ni menys. La sospita d'això no va ser tan desequilibrada com semblava perquè moments així, submergits en somriures i alegria, acostumen a passar ràpid. Vaig mirar el despertador i tornava a marcar les 7:00 del matí, deu ser una hora clau.

Girar-te i veure com aquell dia que acabaves de somiar està començant dintre del teu món, de la teva realitat i amb la millor imatge de totes les possibles és el més bo que et podria passar.

El tenia allí, al meu costat. Vestia una camisa de quadres de color blau i blanc i uns texans de color negre. Des de l'última setmana que l'havia vist s'havia tallat els cabells però estava tan o encara més encisador, n'estic segura que no era causa de la llum que entrava pel finestró del balcó.

Em va mirar amb uns ulls de complicitat i, a continuació, va adreçar el seu esguard a uns sobres que duia a la mà com dient que aquests eren per a mi.

- Té, això és per a tu, no diguis res més i obre'ls.

N'eren quatre, hi havia uns noms escrits però encara no els podia identificar.

Destí 1, destí 2, destí 3 i destí 4. Havia de tancar els ulls i escollir-ne un, tan sols un de quatre. Si ens parem a pensar, una tria fàcil perquè escollir allò que no podem veure és més senzill que si sabem què ens mostra la realitat. Si no saps el que s'oculta en

algun lloc no tens la certesa per destriar o renunciar l'imperceptible, per tant, podem escollir allò que ens aparenta la realitat, és senzill.

Vaig obrir el sobre amb tota la delicadesa que vaig poder i, continguda pels nervis, vaig llegir les lletres que es diferenciaven de les altres.

“El nostre nou destí serà el primer: Vall de Ribes – Vall de Núria. Benvinguda al nostre petit viatge”.

M'havia regalat un cap de setmana que semblava que seria en dates molt pròximes. Ell i jo, sols, envoltats de neu i fred, respirant la tranquil·litat del Pirineu i deixant volar la nostra imaginació.

Aquest va ser el moment més lúcid que vaig tenir pensant en el que havia succeït aquell matí. Era al Serrallo amb el meu amic Martí, el meu confessor de primera, el que m'eixuga els plors i el que, després de molt de temps, segueix fent ballar els meus maldecaps i les meves il·lusions a la velocitat del vent que agafa la seva petita barca.

Amb les cames abandonades al vent i al buit, estirant els moments dels últims mesos damunt la fusta del buc del Martí, no podia treure'm del cap aquelles paraules, les mateixes que em proposaven que anés amb ell a un lloc que els dos desconeixíem.

Nous moments de la vida sense la família o els amics de sempre, aquelles persones que sempre t'han protegit. Apareixen individus que fan que el seu paper sigui important en el teu dia a dia i que, així, puguis comptar amb ells per emprendre els nous camins que

ens proposa la via. Tot plegat, noves imatges que conservaran i augmentaran aquella gran felicitat que ja tenies; un nou món, tan sols nosaltres, amb la satisfacció de compartir una nova aventura al costat de l'altre i fer el que realment volem en aquell instant.

Les hores fins a l'esperat dia van passar d'allò més lentes. El viatge no va ser pesat sinó més aviat entretingut i quan vam arribar a Ribes, en tan sols baixar del cotxe, el so del riu, que passava per sota del pont, li entrà per les seves orelles captivant tots els seus sentit. Així, va deixar anar un somriure impactant mentre la seva mirada romania continguda amb el corrent de l'aigua fins que el meu dolç petó xocà amb la seva galta. M'agradaria saber què li va passar pel cap en aquell moment tan seu.

La seva passió és la natura i, concretament, la muntanya. Al principi, quan ens vam conèixer, em va explicar que abans pescava però per temes de treball va haver de deixar la seva afició de banda i dedicar el seu temps lliure a hobbies més pràctics i accessibles.

La primera vegada que ens vam veure va ser un moment d'aquells que surten a les pel·lícules del diumenge a la tarda, la típica gravació que mira una família una tarda d'hivern mentre és al sofà.

Jo estava mirant al meu voltant buscant una cosa que em captés l'atenció o, almenys, que se'm presentés realment interessant. Vaig veure com algú m'estava mirant de manera vergonyosa però gens amagada, una mica contradictòria. Va deixar anar un somriure com entenenent que allò ja havia passat i ningú més ho canviaria. Un somriure que el delatava però també em traïa a mi.

La rialla més directa que m'han fet mai, la que ha declarat tot el pensament d'un cos que els meus ulls encara no havien vist mai, tot i que la tenia tan pròxima com el meu dia a dia.

La segona cita en què vaig acceptar tornar-lo a veure sentia que havia d'experimentar una mica més, no es podia quedar en una nit perduda al Pla D'Urgell.

Vam quedar a la Plaça Major de Montblanc, ho recordo molt bé, podia observar com era la persona que es mostrava davant meu. Feia molt poc temps que el coneixia però totes les vegades que havíem parlat em va permetre identificar que darrere d'aquell rostre s'hi amagaven coses indescriptibles...

El primer fet que em va meravellar va ser el seu tan distingit somriure i l'alteració que mostrava mitjançant els seus gestos de nerviosisme buscant un punt en concret al seu voltant.

La seva mirada se'm clavà quan m'observà tan atentament com si volgués trobar cada significat dels meus actes i la meva gesticulació.

Les seves mans, amb els dits llargs i unes ungles curtes i poc perfilades em demostraven estar davant una persona nerviosa. Uns ulls tendres, penetrants, sí, podien fondre qualsevol sentiment en tan sols proposar-s'ho i aclucant-se un parell de vegades. Una boca menuda, per la qual només sortia l'essencial... Em semblava estar davant d'un semblant perfecte.

És un ésser sensible però molt reservat i descriure'l a la perfecció seria impossible per a qualsevol persona que el conegui realment. Un noi valent, polític, alegre i, sobretot, rialler, però al mateix temps el més discret existent en aquell indret.

Al seu costat et podies arribar a sentir protegida però, al mateix temps, en perill de pèrdua, un fet extremadament curiós...

Totes aquelles contemplacions no em deixaven veure-hi més enllà. Sí, aquell instant vaig tenir clar que em sentia lliure tot i estar davant d'algú que m'observés de manera impecable. N'estava segura, era ell.

Quan diuen que a sota una estrella segur que hi ha algú com tu, amb qui podràs compartir tot l'existent en aquest món, no t'ho creus. Ningú pot saber què li espera en un moment determinat, però hem de seguir endavant i deixar que flueixi el nostre futur.

Potser fas el camí tot sol i els dies van passant... però en tan sols un segon tot et pot canviar, el moment menys esperat, la persona més inesperada i aquell somriure entremig de tanta gent acompanyat d'unes simples paraules...

Petons sota la pluja, paraules dolces a cau d'orella però parlant seriosament de la realitat. Sortir al carrer i veure que la vida és diferent, tens ganes de cridar que tens la vida al teu davant i la vols viure amb la persona que ja has escollit.

Paraules que poden ser tot o no ser res, poden ser dolces o amargues, ideals o profanes, dites per ell o per ningú. Podem

perdre aquelles lletres que no gosem dir en petits racons amagats, en silencis trencats per somriures... però mai podem perdre un fi i llarg "t'estimo".

PODER

Hi ha moments o instants perduts en el temps en què no saps ben bé el motiu, però t'endinses en el teu propi pensament i desconeixes quan en tornaràs a sortir. N'hi ha tantes de coses incomprensibles, aquesta deu ser una d'elles. Però, de moment, sembla que res sigui d'enlloc.

Rumies i rumies i l'única conclusió clara que pots arribar a treure és que la vida està feta d'aquells petits trossets que tu selecciones o de fets que, per molt que no els vulguis, són allí i no pots fer res per eliminar-los o esquivar-los àgilment. L'excés de judici arrasa i acaba fent corrompre els cossos. És essencial que tothom guanyi la seva entitat, que, com tot, només dura el que dura, però d'això vivim, de segons que formen moments impressionants.

Per què deixo que la gent critiqui i opini el que jo faig sense donar el meu consentiment? Em sento vulnerada, sí, crec que primer som éssers vulnerables i posteriorment vulnerats en la societat.

Pot sonar inconscient, metafòric o inimaginable però, sentir la seva veu és tan agradable i satisfactori que t'ajuda a sortir de la teva ment incomprendible. Tots tenim aquella persona que sense demanar ajuda ja sap que no estem bé o que necessitem un punt de suport perquè alguna peça de la nostra vida s'ha capgirat.

I si poguéssim reproduir aquelles seqüències que hem fet i de les quals ara ens penedim i voldríem tornar a repetir? Què faríem les persones si tinguéssim la capacitat de canviar aquells records que ara ens queden en algun racó del nostre cos i volem oblidar per sempre més perquè no ens influeixin en el nostre estimat present?

El problema és no poder entendre el que succeeix en el nostre voltant més pròxim. Fins i tot jo, amb la meva poca experiència, sé que el món és una completa farsa per a tothom. Res no et farà ser ni faràs creure que ho ets si ni tu mateix t'ho creus i ho fas públic.

Et poden dir com pot arribar a ser allò que encara desconeixes però fins que no sàpigues que això és cert no ho jutgis o malmetis. Molta gent opina, jutja i actua tenint la consciència tranquil·la, sense pensar si és un error o no i a aquestes accions s'haurien d'anul·lar del nostre voltant. Hauríem d'actuar en conseqüència dels nostres moviments, bruscos o suaus.

Hi ha vegades que busquem un final per a la nostra petita història i potser no el trobem i el resultat és que no en té... cerquem com fer i

acabar el millor possible però sempre ho fem sense saber ben bé el que esbrinem.

Sempre queda l'eco d'aquelles paraules que creus que per fi has deixat enrere però saps que tot plegat és un engany continu i que anirem sempre més lluny perquè aquesta reverberació sigui més fluixa i ofegada en el temps.

Els primers crits sempre són suportables però les segones imatges ja són incomprendibles quan veus que la flama crema cada cop més i més fort sense saber un esperat perquè.

Estic pensant de matricular-me en un altre grau a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona. Quan vaig haver de decidir el meu futur professional no sabia ben bé cap a quina direcció dirigir-me, tot i que feia força temps que em rondava la idea d'estudiar dret, ja que, influenciada per l'Ariadna, em motivava la idea. No és que ja no m'agradi però també vull estudiar alguna altra cosa per, posteriorment, augmentar les meves possibilitats al món laboral.

Havia pensat en periodisme o en gestió i administració pública, tot i que em decantaria més pel segon.

La meva situació econòmica no és que m'acompanyi gaire en el que voldria fer i, per això, abans d'arriscar-me, he demanat consell a la meva germana.

És genial en tot però quan t'ha de dir la veritat també ho fa i no suporto que sigui de manera violenta. M'ha dit que no cal que em plantegi fer un doble grau i menys en periodisme, que a l'hora de

buscar feina no en trobaré i no podré treballar del que voldria. L'opció de gestió i administració pública li ha agradat més en aquest aspecte però també hi ha trobat algun entrebanc. Diu que estic involucrada en un munt de feina ja començada i que amb un doble grau no la podré dur a terme.

Sempre igual. Els joves universitaris ja sabem que el que estudiem avui potser no serà del que treballarem demà o el que realment ens agradaria però, què hem de fer? Especialitzar-nos en alguna cosa que no ens agrada gens i que haurem de fer la resta de la nostra vida per poder guanyar un sou, en teoria digne?

Cada dia tinc més feina i menys temps per fer-la. Passo més temps per Tarragona, pràcticament tot el dia, però crec que és el just i el necessari i per això només sóc a casa a l'hora de sopar i dormir.

Tinc tots els sentits atrapats i ja no sé ni quantes tasques estic fent a la vegada.

Començo a cobrar un petit sou amb a l'oferta laboral que vaig rellegir, almenys cinc vegades, al diari "La Vanguardia". Gràcies a aquests diners puc plantejar-me buscar un piset, molt econòmic i accessible, per a mi sola o amb alguna companya de classe. Això de pujar i baixar em suposa una pèrdua massa gran de temps i, si estigués a Tarragona, aprofitaria més el dia i podria dedicar-me a coses que també trobo a faltar en el meu dia a dia.

Els preus segueixen augmentant notablement i els salaris s'han congelat o segueixen el seu curs baixant cada cop més.

No vull demanar diners al pare, ja en té prou amb les seves despeses i a ell també li retallen la pensió de jubilat. Les terres donen el seu guany i no tenim pèrdues però no m'agrada haver d'implicar ningú, vull ser més independent.

Estar a la meitat de la carrera i veure com any darrere any segueixen pujant les quotes de la universitat em provoca un desànim excessiu. En meva situació, i en la de molts altres estudiants, no tenir diners però sí ganas d'aprendre és una problema que et perd l'esperança d'estudiar allò que vols...

Avui al matí per Catalunya Ràdio explicaven que, a poc a poc, sortim d'aquesta crisi econòmica que tant ens ha fet ballar el vals durant els últims anys.

Començo a pensar que els joves hem de deixar de ser al fons del país, aquell lloc on ningú ens reconeix ni ens mira, i reivindicar el que nosaltres també volem i exigim com a estudiants i ciutadans.

Hi ha temes realment vergonyosos com l'atur juvenil, la retallada de beques universitàries o que el nostre amic, el ministre Wert, hagi restringit les beques Erasmus quan el curs ja fa mesos que s'ha iniciat i molts estudiant, després d'haver marxat cap a un altre país, ara saben que no rebran l'ajuda que esperaven.

A aquesta història li comença a arribar l'hora de la veritat i ja no serà una broma que alguns escriuen als diaris i es presenta al telenotícies de la televisió del país.

Em vaig sentir una afortunada quan la Sra. Sáez de Santamaria parlà de mi. Em va classificar dintre de l'anomenada "majoria silenciosa" perquè no vaig anar a la cadena humana del passat 11 de setembre del 2013.

S'agraeix que una persona del Govern parli de mi davant de totes les càmeres de televisió però, que no toqui el meu silenci sense que li doni permís. Considero que si algú ha fet el contrari, és una falta de respecte

Pressuposar una acció quan algú, per explicacions desconegudes decideix fer-la, i utilitzar-la interessadament per a la teva opinió és d'aquells fets realment penosos en els polítics.

M'incomoden les banderes espanyoles a les mans d'alguns però tota opció ha de ser tolerada si no t'ofèn personalment ni et falta el respecte. Lògicament, tot i que no ens agradin moltes accions externes, hem de callar si no tenim un motiu realment sensat per reivindicar.

Diuen que amb la independència i alçant l'estelada ben amunt cap al cel, Catalunya serà lliure. "Lliure?" No m'ho acabo de creure del tot però això diuen alguns...

Ser lliure és mostrar el que realment sents i les teves ideologies sense problemes, no? I si Catalunya tingués això que quasi tot català anomena llibertat per la nostra terra o independència, els periodistes i ciutadans podrien expressar-se allerats de qualsevol Govern? Crec que tot i aquesta anomenada "llibertat" estaríem rodejats de noves limitacions establertes pel nou Govern.

I si algú busca una simple raó per donar resposta a què està passant aquí, que miri al seu voltant i veurà la màquina més immensa mai vista de fer independentistes.

Si tanco els ulls veig la gent saltar i tocar el cel amb la mà. Recordo el començament, a la fresca, escoltant unes cançons del valencià Ovidi Montllor, militant del Partit Comunista de Catalunya.

L'esperança de refer els carrers del poble on es van criar els meus avis i sentir alegrement les campanes del desig.

Ensorrar els murs i retornar per un moment a aquell instant en què persones innumbrables estaven executant a l'únic president de govern del món escollit democràticament, Lluís Companys i Jover, el que va ser president d'una Catalunya republicana.

Fer veure a aquesta gent que, igual que Alfons XIII no preveia la força dels republicans, els polítics espanyols es tapen els ulls i no volen veure el manifest d'un poble en moviment.

A l'actualitat es torna a veure allò que un dia va succeir.

Per aconseguir el poder i la recuperació de l'autonomia els republicans s'havien d'unir i això només estava a mans de dos homes, Macià i Companys. Aquests van lluitar i alguns van morir tenint en ment que estaven entre la vida i la mort, entre la força o la debilitat.

Manifestacions, grups de gent, opinions diverses i, fins i tot discutibles entre els mateixos. La marselesa, la internacional, els segadors...

Aleshores, alguns ja acceptaven ser separatistes amb l'objectiu de voler una confederació. Així, van trobar que la manera per fer participar els ciutadans catalans, dient que el règim resistiria perquè el poble era l'únic capacitat per convertir-nos en un estat sobirà.

Després de tants anys, després de la presó, de crits i reclams, de camins plens de pedres, sense ferides i només rialles, el poble havia donat la victòria i Companys proclamava la república i l'autogovern, i així van prometre que la defensarien amb la vida per la justícia i per la llibertat. Tot poder d'esquerres.

El record de l'àvia explicant les veus d'eufòria que havia sentit, mostrant-me que aquelles llàgrimes que li queien sí que eren d'autèntica llibertat encara que fos fugaç em feien veure el que ara estava succeint, el significat de la història i de les seves paraules entrelligades.

Ara podem veure com, després de tot, es tornen a aplaudir aquells moments d'alegria en la política ciutadana. Seguim fent reivindicacions, banderes, cants, manifestacions, tenim cançons i la gent segueix oferint un crit per seguir amb la seva lluita.

A SIS CENTÍMETRES

L'Ariadna ja fa dies que em truca a les nits amb la principal preocupació que el judici no li surti bé, diu que tot ho veu molt complicat i que no té prou capacitat. Amb les seves paraules a través del telèfon sé que, de moment, li és molt difícil sortir-se'n sola amb un cas com aquest. Està en un punt en què no sap què ha de fer ni quina direcció ha d'escollir.

No troba cap indicatiu que li digui clarament que la Louise és l'acusada més innocent que ha tingut mai, és a dir, no hi ha cap senyal que digui que la seva parella la maltractava i, per aquest motiu, pugui ser jutjada.

Només sap d'algú que pot ajudar-la fàcilment però el problema és que no hi té una relació fluida que pugui assegurar-li que aquest acceptarà ajudar-la per, finalment, poder guanyar el cas.

L'Ariadna ja sabia que el més probable era que no pogués fer-ho tota sola però el que menys s'esperava és que hagués de demanar ajuda al seu company de bufet.

Té dos homes més que treballen amb ella a la feina, el Gerard, que és el més simpàtic i amistós, i el Ferran, el típic noi més gran que ella, atractiu, corpulent i cregut.

Mai no s'han creuat més d'una paraula a part del "bon dia" dels matins. Dos anys treballant entre les mateixes quatre parets i la persona més prepotent que havia conegut mai l'Ariadna seguia sense deixar anar una paraula als seus companys.

El simple fet de ser benvolent i delectable és necessari per aconseguir un ambient on t'hi trobis bé per treballar, ja que t'hi has de passar moltes hores i la tensió es pot anar acumulant i arribar a formar una autèntica i potent bomba de rellotgeria.

Havia arribat l'hora de la veritat, si la meva germana volia guanyar el cas i triomfar encara que fos amb l'ajuda d'algú aparentment desconegut, havia de demanar una mica de suport.

Des de petites que les dues gastem un punt massa elevat d'orgull. Si volem fer les coses sense ajuda, les acabem fent però, per suposat, tardem més que si acceptem o demanem ajut a aquell que no carregui del mateix que nosaltres.

Conec a la perfecció la meva germana i sé que demanar favors no li fa gràcia, diu que sempre s'han de tornar doblats o que no pots viure mai més tranquil, sense por del que algun dia et podran dir,

jutjar o reclamar. Ara li tocarà fer una cosa que odia especialment. S'haurà d'empassar l'orgull i demostrar que ella és una persona adequada i si ha de fer quelcom pel bé de tots, la farà.

Crec que el Ferran li dirà que sí però l'Ariadna haurà de posar a la pràctica alguna d'aquelles tàctiques femenines que totes les dones posseïm. Un punt més elevat d'atractiu i una veu agradable i fina seran el límit de l'esforç però ell caurà als seus peus.

Per molt que no li agradi fer aquest tipus de coses, ara li toca cedir i establir contacte amb el seu company. Per molt que certes coses no ens agradin ja sabem que ens toca fer-les per un motiu o per un altre.

L'explicació de l'Ariadna de tot el que va succeir quan va parlar amb el seu company semblava una d'aquells quadres de museu que observem tan atentament. Ella duia uns pantalons negres de mudar planxats per l'ocasió, una brusa de color blau cel escotada, preparada per la màxima provocació i debilitat dels homes, un mocador de seda que jugava amb el color dels seus ulls i una americana amb un parell de butxaques.

En Ferran estava a la cafeteria de la cantonada del carrer i ocupava la taula de sempre, al costat de la finestra aprofitant la màxima claror del dia per a la seva lectura matinerà. Anava vestit de vint-i-un botons, elegant com sempre, camisa d'un color blanc trencat amb els dos primers botons descordats, pantalons negres i una d'aquelles americanes modernes però que estilitzen la imatge. Sense dubte, un posat misteriós però alhora atractiu.

L'Ariadna se li acostà a poc a poc pensant en quina excusa podia treure per començar una conversa per asseure's al seu davant i compartir per primera vegada la taula de l'hora d'esmorzar. En Ferran deixà escapar un somriure quan va llegir el nou titular de l'"Ara":

“ Costa molt agafar-se Wert amb filosofia ”

L'acció del Ferran li provocà alarma però s'adonà que no hi havia cap indicatiu que alguna cosa tingués a veure amb ella, i, ell, encara no s'havia adonat que se li estava acostat la seva companya.

El fred es comença a fer notar pels carrers de Tarragona però dintre del bar, l'Ariadna comença a notar que els nervis i l'estufa de biomassa que es situava a l'entrada principal li fan pujar la temperatura corporal de manera accelerada.

- Bon dia Ferran! Avui està realment ple aquest bar, mai l'havia vist així. Puc seure i compartim taula? – va dir suaument l'Ariadna mostrant-se afable i deixant anar un dèbil somriure.
- Hola companya. Efectivament, seu, et demano un cafè sol? Si no, no podràs aguantar aquest enrenou de veus... sembla un galliner... – va dir amb la seva veu greu i directa.
- Un cafè i un croissant per a la noia, si us plau!!! – va cridar en direcció al taulell.

No sap el com ni el perquè però aquell dia el Ferran estava espectacularment estrany, en el sentit que era amable, simpàtic, rialler i es mostrava atent a la conversa que havien tingut.

La meua germana li va treure el tema del seu cas que, com ja sabia, li havia donat el Sr. Moix perquè el defensés. En Ferran va fer una llarga cara de descol·locat en veure que la seva única companya, amb qui no tenien gens de relació, li estava demanant ajuda o, mirat d'una altra manera, li estava proposant treballar junts.

Potser van ser les armes que va utilitzar la meua germana, tot i que n'estic segura que no li va suposar cap esforç estar guapa com sempre i mostrar-se una mica més disposada a començar una conversa amb un noi com el seu company.

Empassar-se l'orgull li havia sortit especialment bé aquesta vegada i aquella desconfiança que havia tingut durant segons abans de començar la conversa no era necessària. El pare sempre ens diu que, sigui el que sigui i sense influir en el perquè de les coses, és millor actuar amb confiança en un mateix i mostrar-se ferm als ulls del teu entorn, si no estàs completament perdut.

Les coses amb en Ferran li estaven sortint especialment bé, molt més del que l'Ariadna s'esperava quan pensava en què podia fer per sortir-se'n.

Els altres companys de feina troben estrany que dues persones que no tenien ni mica de relació es dediquin mirades i somriures de satisfacció. sempre que es deien alguna cosa, s'apropaven a la

taula de l'altre i parlaven amb la veu tan baixa que era impossible sentir i entendre clarament les seves paraules.

Estic segur que el fet que en Ferran hagi d'ajudar a l'Ariadna ha aportat alguna cosa més que una veu baixa indesxifrable. Sé convençudament que ha nascut allò que se'n diu amistat però haver de quedar nits senceres batallant per aconseguir proves, dinars plegats, tardes entretingudes davant de llibres i ordinadors, etc. ha donat a ambdós aquella essència que els faltava.

El fet de veure'l cada dia i descobrir-ho tot d'ell, ha portat la meva germana a un estat que encara no havia experimentat. Avui m'ha preguntat: Helena, creus que la vida és experiència o experimentar? En un primer instant no sabia en quin sentit m'ho preguntava i no he sabut ben bé què respondre-li, després he pensat millor.

L'Ariadna va començar la seva tàctica amb l'objectiu que en Ferran se sentís atret per ella i així li seria tot més fàcil d'aconseguir. La qüestió és que això no sabem ben bé si ha anat així però, el que sí que tinc clar és que ella té sentiments cap a ell i no són pas per agrair-li tot el que està fent.

La relació que va començar sent estrictament professional ha anat avançant amb el pas del temps i, ara, la meva germana comença a estimar a aquell company que fa uns mesos era el més arrogant i antipàtic que havia conegut mai.

Experimentar. És clar. Ja sé què pensava l'Ariadna quan li va passar pel cap aquesta pregunta. Potser dubtes i també ajuda i consells però sense dir-me el que sentia realment.

La seva mirada ja estava perduda en aquell món on els dubtes surten de tot arreu però que no t'importen en absolut perquè segueixes tal i com estàs.

La meva germana no deu tenir clar si apropar-se més al Ferran o no. Suposo que pensa que això pot sortir malament perquè no es coneixen prou o que ell potser no sent el mateix. Pensaments immediats que acompanyen l'amor.

Els seus ulls són tan càlids i expressius que a hores d'ara el seu company ja deu ensumar què està succeint, l'altra cosa és voler-ho veure però, de veure's és veu!

Ella m'ha trucat. En tan sols sentir el so del telèfon mòbil he tingut la impressió que l'era.

- Saps segur què em passa, Helena, i a tu t'ho puc dir i em coneixes més que ningú... -vaig sentir la seva veu perduda des de l'altra línia telefònica. Ja fa una setmana que no el veig i penso que és molt possible que no es vulgui segur apropant a aquesta cosa que estem construint sense saber què és.
- Què vols dir Ariadna? Ell ho sap? Li ho has dit?- vaig dir quasi enredant-me en les paraules. L'altre dia em va

semblar que la teva mirada era il·lusionada i no pas desolada, germana.

- Què dius...? És clar que no ho sap. El problema sóc jo que no tinc les coses clares i no sé què he de fer ni com actuar. Estic totalment perduda en aquesta situació, Helena. –va dir-me amb un to desesperat que poques vegades he sentit en la seva veu.
- Vols un consell que és molt típic però que sé a la perfecció que mai falla? Penja el telèfon i deixa'l a casa, només et servirà per esperar una trucada que no saps si arribarà avui o demà. Vesteix-te i surt de casa, sí, serà el millor. Arregla't i surt a donar un tomb. Això t'anirà bé per esbargir-te i organitzar aquests pensaments que et donen voltes sense sentit. Quan tornis tindràs les coses més clares, ja ho veuràs, i, si vols, truca'm i parlem una estona. –vaig dir-li calmant-la de la millor manera que sé i dient-li el que faria jo si em trobés a la seva situació.

Efectivament em va fer cas, però amb el dubte que allò que li havia dit funcionés.

Va sortir a donar una volta pels carrers més comuns de Tarragona, li encantava caminar per la Rambla i arribar fins al balcó del Mediterrani i, allí, sentir el dolç so de les onades xocant amb les roques i la platja. Era això el que li intentava dir, que trobés aquell lloc ideal per poder reflexionar amb calma.

Seguia avançant fermament fins que va arribar a l'alçada de pujar l'esgraó, que indicaria que ja podria contemplar l'horitzó de nou. En alçar la mirada, va veure la silueta d'un home tan sols acompanyat amb la seva ombra misteriosa, produïda pels llums del carrer. Aquest ocupava el lloc privilegiat del balcó i ella no estava disposada a acceptar anar a una altre lloc. Ja havia decidit que se situaria al seu costat, ja que el seu únic objectiu per anar fins allà era que l'aire del Mediterrani aconseguís prendre tots els dubtes existents sobre el Ferran i el que volia i sentia ella.

De totes les maneres possibles, des de les més infactibles fins a les probables, les que siguin, totes, dues persones havien decidit anar a parar al mateix punt. Un lloc comú però qui sap amb quin objectiu.

L'Ariadna hauria de dir alguna cosa, hauria de parlar. Se li va fer la boca seca, a trossets, en veure aquella fesomia que tant li voltava pel pensament. No sabia què dir-li i el silenci va acompanyar les mirades desconcertades del moment. És van mirar i el somriure va trencar aquella quietud de l'ambient. Quin somriure més estúpid però útil. En Ferran va tornar el somriure i amb un fil de veu tremolosa va dir:

- Ariadna, què fas aquí? –va mostrar la seva inquietud i preocupació.- És massa tard per voltar sola per aquests carrers i fa fred!
- Necessitava passejar i lliurar el pensament, a casa no hi estava del tot tranquil·la. – l'Ariadna no sabia què estava dient però necessitava respondre si no volia quedar com una mal educada. Només era capaç de mirar-lo als ulls i dir-

li interiorment que aquest temps que han estat junts ha estat genial.

- Jo necessitava sentir l'aigua. Una mica semblant al teu motiu però... Ariadna he de dir-te una cosa, ja no puc més. Després d'una setmana no n'he tret aigua clara, el problema és que dilluns, que vam estar fins tard al despatx, ja tenia les coses clares però suposo que no ho acabava de veure. Necessitava posar distància i comprovar les meves reaccions.- en Ferran lligava paraules que no s'entien i això va enganyar la intuïció de la meva germana.
- Ja sé que el cas és molt complicat, per aquest motiu et vaig demanar ajuda al seu moment. Tot i que ja hem trobat pistes, no n'hi ha prou. Ja no sé que podem fer per presentar-nos a judici la setmana que bé. –va intentar centrar-se en el treball i deixar els altres temes de banda.- Tenim el temps just, ho sé perfectament, però tot s'acumula a la meva agenda.
- Ja no parlo de feina del despatx –li va agafar les mans cobertes per uns guants de color salmó- No puc concentrar-me!

Els ulls d'en Ferran explicaven el motiu que l'havia portat fins al mateix lloc que la meva germana. El seu somriure tímid era el clar exemple d'aquella satisfacció que tenim les persones quan diem el que pensem, sense embuts ni entrebanc, sabent que la resposta està dintre d'aquelles possibilitats negatives i positives. L'Ariadna

contemplava la cara de l'home que tenia davant, li semblava tot irreal, impossible dins de la seva realitat.

La cara d'ell s'apropava cada vegada més en direcció als seus llavis. Creia que aquell moment no s'estava produint. Un ulls il·luminats, brillants i humits, guiats pel so de l'aigua del mar que anava avançant ràpidament.

A sis centímetres. Ni més ni menys. Aquell moment estava succeint en aquell lloc tan especial.

- T'estimo! – va dir-li abans de besar-la i deixar que el temps i l'espai el duguessin a la sort.

Ella es va sentir immersa en el que ja era el seu mar. Se sentien la Victòria de Samotràcia damunt de la seva proa. L'aigua als seus peus, una mà a la barana del balcó i l'altra apropant l'altre cos. Ja no eren necessàries paraules. una explicació no va ser vàlida i un gest va esborrar la preocupació d'ambdós cossos.

La vida és ordinària per poder regalar aquests petits tastos rars de felicitat ansiosa, però, tot i així, felicitat. Si aquest sentiment no fos tan míser, ja no tindríem aquest impacte sorprenent.

La gent devem fer una cara d'idiotes feliços impressionants en moments com aquest. Tot és tan fàcil i tan inevitable que mai sabem com pot sortir allò que desitgem. Dedicuem massa hores, en realitat perdudes, avançant-nos als esdeveniments. Tot va sense cap més motiu que produir-se, sense motor. Sí, cerc que la nostra vida ja fa temps que va en un sentit on no hi manca res. Si

nosaltres mateixos l'haguéssim dissenyat no seria tan fluent i líquida, tan il·limitadament elemental. Tan igual que la felicitat. Ens és tan fàcil perdre-la com guanyar-la com si res.

DIA 9

Tot just fa unes hores que he marxat de casa. M'he tornat a adormir i avui hauré d'agafar el cotxe una altra vegada, odio haver de conduir tan dematí. M'he vestit ràpidament i, sense temps d'esmorzar, he sortit corrents de casa tan sols agafant la maleta, la jaqueta i el mòbil.

He tret el cotxe del magatzem i hi he entrat. Amb la música molt forta per evitar escoltar el meu pensament, interiorment em deia: "Helena, deixa de pensar, a l'Ariadna li anirà tot perfectament."

Una última trucada una hora abans de l'esperat moment, necessito donar-li suport i quan surti seré aquí fora esperant-los. M'he equivocat d'hora i fins d'aquí seixanta minuts la meva germana no comença el judici. L'espera es farà eterna, tot i que confio plenament en les capacitats de l'Ariadna.

He vingut a aquest bar a dos carrers del jutjat, no vull estar allí mateix; que ella sàpiga que sóc aquí i li faig costat, és suficient. Mai hi havia estat però sempre que passava pel carrer em cridava l'atenció. Era un espai rústic enmig d'una ciutat plena d'edificis alts i contaminació. La seva decoració interior, que es veia a través dels vidres del cotxe, estava delicadament cuidada, no podia fixar-m'hi especialment per culpa de la velocitat i perquè conduint no em puc distreure, però vaig poder identificar aquesta estufa de llenya que tinc al costat i el cap de porc senglar que hi ha penjat entrant a mà dreta.

Dirigeixo una mirada al cambrer i li demano un suc de taronja natural i una canya de xocolata, una mica de sucre m'anirà bé per suportar un matí com aquest. És la primera vegada després de molts dies que bec un suc natural, crec que des de fa dos mesos quan vaig estar amb mal de coll.

Passa l'estona i m'entretinc llegint el diari i ho compagino fent el Sudoku de la part darrera dels jocs. No sé què fer i aquell titular ja me l'he llegit massa vegades. Potser hauria de trucar al pare i dir-li que de moment no sé res i que l'informaré en tot moment. Segur que ell també està inquiet. No em trobo gaire bé, estic massa nerviosa per una cosa que realment sé que anirà tan bé com pugui.

Mai havia tingut aquest sentiment mentre la meva germana és als jutjats. Guanyar o perdre però aquesta preocupació deu ser degut a que m'he involucrat massa en aquest cas. Potser m'hi he submergit amb les ganes d'ajudar o perquè la meva germana ho ha volgut.

De sobte sona el meu mòbil, el tinc en silenci però amb vibració, no m'agrada que sonin les melodies davant de tothom. Veig com tremola al costat de la taca de vidre que conté el meu suc de taronja. He pensat que devia ser el pare i el seu nerviosisme però, quan he mirat qui trucava i he vist la seva fotografia m'han sorprès.

Això té un tant per cent massa elevat de possibilitats que sigui negatiu. intento agafar el mòbil però la suor que deixa anar la meua mà impedeix que la pantalla tàctil localitzi la sensació del meu dit.

Tres vibracions seguides i després se'n sumen tres més i s'atura en sec. Ha penjat. No pot ser... ha de ser important, si no, no trucaria. Serà millor que deixi els nervis en aquesta cadira del bar, pagui el que dec i vagi a fer un tomb i em distregui mirant aparadors, mentre puc telefonar a la meua germana i descobrir el motiu de la seva trucada anterior.

M'aixeco i em dispenso al taulell on hi ha una altra cambrera.

- Seran un suc de taronja... dos euros amb cinquanta set cèntims i una canya... un euro amb vint cèntims. –va xiuxiuejar mentre espiava el llistat de preus que tenia enganxat a la paret del seu costat.- En total tres euros i setanta set cèntims, senyoreta.

Vaig buscar el moneder dintre de la bossa de mà i vaig deixar caure unes monedes damunt de la plàtera. Aleshores va ser quan vaig veure aquella foto on ens trobàvem jo i la meua germana quan érem infants amb infinites ganes de jugar amb el món. Em va passar pel cap aquella despreocupació única i constant que teníem,

aquella que ens feia caminar entre sorrals i pedalar les nostres bicicletes amb més forces que mai.

- No ho tinc just, n'hi dono quatre. Quedi's el canvi. Gràcies i bon dia. – vaig dir-li amb veu simpàtica a la cambrera Sònia, la placa del pit em va desxifrar el seu nom.

En sortir al carrer el fred va jugar a l'instant amb les meves mans. Se'm van congelar, aquella mica de vent anava compenetrat amb la baixa temperatura dels matins. Vam aconseguir alguna cosa positiva. Ja podia trucar a l'Ariadna.

El contestador va saltar dues vegades, mal senyal, ho vaig tornar intentar, diuen que a la tercera va a la vençuda.

- Digui? –va despenjar una veu.
- Ariadna? Sóc l'Helena, perdona per no agafar-te la trucada que m'has fet abans, estava al servei i se m'ha fet impossible respondre. –vaig mentir-li pietosament.
- Helena!!! Per fi! –va dir sorpresa i ansiosa- tranquil·la no passa res. Necessitava sentir la teva veu un cop més abans del moment. En Ferran és amb mi fent-me costat i també entrarà però la veu de la meva germaneta és única, ho accepto.
- Va... no siguis capsigrany i no dubtis més en com anirà. Sabem que bé i podràs seguir endavant amb el cas. Recorda-ho, és teu i tu ets ideal per fer-ho possible. Mira tinc una cosa molt clara, avui ja ens han guanyat els anys

però també sé, que passi el que passi, l'esforç haurà valgut la pena, mira qui tens al costat ara mateix i somriu. –les meves paraules van ser les més directes i sinceres que mai havíem tingut sobre aquest tema.

En Ferran sempre diu que no trobarà gens a faltar quedar-se al taulell mentre l'amo del bar tanca la persiana de l'establiment. Allí on vagi hi anirà amb ella. Fa poc que es coneixen, sí, però l'amor fa coses realment increïbles i sorprenents. La meva germà diu que, ara la ciutat els sembla petita; de cop quan tothom dorm, es queden sols un altre cop i el món els dedica les gràcies per decidir sortir al carrer aquell dia i anar al balcó del Mediterrani. Fetsl'un per l'altre.

M'he assegut davant del jutjat, quan surtin vull ser aquí i sentir que tot ha anat com esperaven i que segueixen endavant encara que hagi costat molt arribar fins aquí.

Ja surten. La meva germana va agafada de la mà pel Ferran. En veurem, arrenca a plorar i ell l'abraça sense deixar-la anar ni un moment. Li diu una cosa a cau d'orella i ella em torna a mirar. No entenc la situació, per què plora quan em mira? No comprenc la seva cara ni els seus ulls. Tot i això, serà millor esperar que ells arribin a mi i que jo no avanci si ella no vol venir.

Em mira i intenta obrir la boca per dir-me alguna cosa que no aconsegueix. No sé què fer, estic descol·locada i, si no sé què està passant, no puc actuar de cap manera. L'abraço sense tenir capacitat per res més. Mentre és als meus braços i sento com les seves llàgrimes cauen a la meva espatlla, veig com en Ferran des

del seu darrere, em fa un lleuger moviment amb el cap com dient que no. No, què?

- Ariadna, que ha passat? Vine, seiem i m'ho expliques, què et sembla? –em van sortir les paraules mínimes per començar a trencar aquell silenci penetrant.- No suportó veure't així i menys contemplar com plores quan em mires a mi o ara que estàs més a prop.
- No puc seure, estic tremolant... – va fer un soroll amb la gola per aclarir aquell embús que li havia provocat algun mal tràngol. – Et sona el nom de Hèctor Salvat? Anys enrere, un bon nen. Molt alt. Cabells castanys i moreno de pell?
- Crec que sí. Què no és el teu millor amic de la infància? Aquell que havia vingut tant a casa però que va anar a viure fora i amb qui vas perdre el contacte fa un temps... Per què em preguntes això ara?
- Efectivament, és la persona que descrius. Aquella persona que coneixia ara és l'acusat del cas que defenso.

Ara sí que ja no entenia res de res. Vaig veure sortir l'Hèctor per la porta del jutjat. Em va mirar i em va clavar aquella mirada que segurament també li havia fet a la meva germana en veure-la. Hauria identificat aquell rostre per molts anys que passessin però ara està realment canviat.

El seu cos esprimitxat s'ha convertit en un armari rectangular. Alt i ben plantat, arreglat i físicament guapo. Què se n'ha fet d'aquell

amic que teníem fa anys? La seva senzillesa, la indiferència pel món la que el caracteritzava en tot moment... On ha anat a parar tot? La meva incomprensió és màxima si penso en els anys que el vaig conèixer, en com era, el seu caràcter i l'opinió crítica i perfecta sobre la societat en què vivim, la seva família... i ara acusat per maltractament. Tot un malson que ha d'acabar. Segur.

L'únic que he aconseguit amb èxit és comprendre els plors de l'Ariadna en sortir de l'edifici dels jutjats. En veure'm li deuen haver vingut tots aquells records que vam construir ella, l'Hèctor i jo quan érem uns minyons.

El pare de l'Hèctor és enginyer i es van conèixer amb el pare a l'escola quan eren joves i només tenien el cap en els estudis. Quan l'Ariadna va començar l'ensenyament primari el va conèixer i un dia, jugant al parc plegats, els pares es van trobar. Un sac de casualitats que els havien retrobat una altra vegada després de molts anys, quan ja havien format les seves pròpies famílies i tot els anava de la manera més "normal" possible.

Anys després els pares de l'Hèctor es van separar, no sé ben bé quin va ser el motiu específic però no aguantaven la convivència plegats i això va repercutir molt en els estudis del nostre amic. Els seus pares necessitaven espai i deixar les coses clares, el que volien i el que era el millor o no. Aleshores l'Hèctor va venir a passar unes setmanes a casa, el pare i la mare van suposar que a mi i a la meva germana no ens faria res, al contrari, ens ho passaríem molt bé i seria una manera de poder distreure el nen.

Tot va anar com tenien previst, sense inconvenients. Els pares de l'Hèctor es van separar, escollint-ho com a millor opció per a tots.

A partir d'aquí l'Ariadna i l'Hèctor havien establert un vincle especial. Dos nens de la mateixa edat que havien viscut junts dues setmanes. Sí que també ens vam fer amics ell i jo, però la nostra relació no era tan directa i, a més, també ens portàvem més anys de diferència.

Crec que va ser aquest el motiu de la seva unió tan explícita. Les noies acostumen a madurar abans que els nois, tant sentimentalment com físicament, em deia l'àvia mentre anava fent-me gran mica en mica.

L'Ariadna va ajudar molt l'Hèctor a seguir endavant, sense ella res li hauria anat igual. Els seus consells, les seves tardes fent deures i rialles darrere rialles. Escoltar-se mútuament però, sobretot, mantenir aquella amistat que havien format mig com de casualitat.

Avui dia 9 s'han retrobat. Què farem ara? Què farà l'Ariadna? El seu millor amic de la infància, aquell confessor de l'ànima, la persona que l'escoltava dia i nit, havia estat denunciat per maltractament i ella tenia encarregat un cas i l'havia de guanyar com fos. No comptava de trobar-se algú que no era capaç de matar una mosca.

És completament impossible que l'Hèctor pugui haver pegat i maltractat la Louise sense més ni menys. És tan absurd com haver-se despertat en un dia com avui.

Tots sabem que sense ser qui som mai no podríem ser mínimament feliços per viure en aquest món tan estrany i en constant canvi. Sabem perfectament que la falta d'autenticitat ens produeix sofriment però, tot i així, encara n'existeix. Percebem com gastem la nostra energia intentant mantenir els rols preexistents. Sabem el que fem però seguim igual. Patim la manca de contacte afectiu com per exemple la de l'Hèctor i l'Ariadna, però ens limitem a observar una vegades i una altra l'acció distant dels nostres éssers estimats més pròxims.

Hi ha una pregunta òbvia que persegueix els individus des de fa molt temps. Pensant en l'Ariadna i tot això que ens està passant, sobretot a ella, podria respondre aquest interrogant molt senzillament.

Què és el que ens impedeix ser qui realment som? La resposta és, bàsicament, la por. I, a més de la por, alguns hàbits que hem anat adquirint com a conseqüència d'haver quedat aturats en alguna por, pròxima a nosaltres o pròpia.

L'Ariadna i la por al fracàs. L'impuls a pensar que no haurà aconseguit l'èxit si no guanya aquest cas i que haurà fallat al pare. Ara més que mai no se sent preparada per afrontar-se el final del judici. Ha de seguir buscant proves que vagin contra el seu millor amic que si fins ara ja li han costat moltíssim d'aconseguir, encara li costarà més.

Ja han passat dies però seguim amb les mateixes qüestions sense resposta. Per què? Com pot ser? On ha de buscar les proves ara? La meva germana porta dies trucant-me diàriament a les nits, està

destrossada anímicament. S'ho esperava tot fins i tot que li prenguessin el cas. Tot, menys trobar-se amb l'Hèctor en un lloc així.

Aquest fet ha provocat la pèrdua d'orientació moral i la motivació de la meva germana. És que ni jo sabia què fer, encara menys ella si és l'afectada directament...

PASSAT, PRESENT I FUTUR

Quan prenem decisions a la vida sabem que les coses idíl·liques no existeixen, que la complexitat habita aquí i som nosaltres qui la fem sobreviure sense saber-ho. Sabem que, per molt que ens hàgim pensat aquella que ara ja és la decisió definitiva, per molt bona que sigui i ens sembli, sempre apareixeran els seus peròs i, si lluitem amb totes les forces per poder arribar a la nova meta que ens hem marcat, ho aconseguirem.

La meva germana està totalment convençuda que l'Hèctor no és culpable de totes les barbaritats de què se l'ha acusat, i menys de maltractament físic.

Ho han estat parlant molt seriosament amb el Ferran i després de moltes reflexions i inconvenients, els dolços records han fet decantar totalment la balança, fent que els inconvenients no pesessin ni un petit gram. A part de companys, el cas, que fins avui

amagava tot aquest embolic indesxifrabable, els va portar a parella des de fa mesos i ara, tot i que segueixo sent la germana confessora de l'Ariadna, ho comenta tot el Ferran i després em truca i parlem de tot i de res. Mai és pot dir que no farem una cosa si sabem que les possibilitats estan dintre nostre i decidir tan sols és cosa nostra.

En Ferran, després de rumiar molt i reflexionar sobre els possibles contres que podria portar la possible decisió, ha decidit ajudar l'Ariadna en el seu propòsit.

Plegats buscaran proves per exculpar l'Hèctor, potser serà més fàcil després de conèixer millor la situació de la Louise. Això no vol dir que deixin el seu cas, al contrari, el seguiran defensant però ajudaran al seu amic amb l'esperança i seguretat que no és culpable i, per tant, han d'endinsar-se més en el cas de la seva clienta per a poder-ho dur a terme. Hi ha moltes coses amagades, massa per a ser normals, però tot acabarà sortint a la llum.

L'Ariadna diu que ha après que, per damunt de la seva vocació, té una cosa, els seus éssers més estimats. El seu amic. S'ha marcat com a objectiu fix sobreviure d'aquest mal tràngol i demostrar que el record de la seva amistat amb l'Hèctor no es pot perdre.

No deixaran de portar el cas de la Louise però com que les proves demostraran el contrari, que ella és la culpable i mentidera, no deixaran que l'Hèctor perdi.

Un diumenge qualsevol, reunits mentre dinem a la taula gran del menjador de casa, el pare es situa com a cap de taula i al costat

s'hi asseu la mare. El Ferran i l'Ariadna es veuen tensos i jo i ell ens anem mirant sense saber ben bé que fer.

La rigidesa que ens provocava aquella situació era extremadament forta. El pare no sabia que les seves filles havíem tornat a veure el fill d'aquell bon amic que tenia. I menys sabia que aquest era la peça clau del cas de l'Ariadna. Les mirades entre els quatre eren clares, revelaven que teníem un secret i que ens feia por dir-lo.

- Algú em pot dir què està passant o penseu seguir així fins que marxi de casa?- Vam sentir en sec la veu del pare deixant la televisió a un segon pla.- Estic veient la tensió que teniu a l'hora d'agafar la forquilla. Les vostres mirades us delaten, família. –va seguir mentre feia com si res. Primer va agafar el plat d'escopinyes i després el salmó gratinat.
- Pare...
- Ni pare ni mare, confesseu-ho ja! M'estic cansant d'aquesta situació i em sabrà molt greu, però marxarem! – va dir apujant el seu to greu de veu.
- Si us plau, seu. No cridis, seré jo qui t'explicarà què passa. – va dir-li la meua germana intentant-lo calmar. Li començaven a brillar els ulls, va empassar saliva.- Recordes el teu amic Joan? Aquell enginyer amb qui vas estudiar?
- Efectivament. –va respondre sense saber de què anava la cosa.

- I el seu fill, el recordes? L'Hèctor, aquell noi amb qui ens vam fer molt amics però fa molt anys que no ens veiem? –la cara del pare cada vegada era més perduda entre mig de l'explicació. – L'altre dia, als jutjats, el vaig veure.
- Com que el vas veure? I no me n'havies dit res... Què n'és del Joan? Ja deu estar jubilat també... va fer un somriure en sentir el nom del seu amic en aquella conversa, però seguia sense entendre la tensió que s'havia produït a la taula d'un diumenge com un altre.

Les primeres explicacions van ser horribles, ni el pare ni la mare entenien res... Jo i ell fèiem cara que ja ho sabíem, en Ferran feia costat a l'Ariadna i no parava d'aguantar-li fortament la mà, li passava tota l'energia possible per aquell moment.

El pare i la mare estaven perduts en una història on tan sols veien el principi. No paraven de recordar tots els moments pels quals va passar aquella família a qui sempre han fet costat però, sobretot a l'Hèctor. Descrivien tots els moments que el nen havia passat pels passadissos de casa, al gronxador o quan la nostra mare va fer bacallà al forn... Ell se'l va menjar tot però encara en va demanar un segon plat. Era bacallà una mica torrat, amb pèsols, prunes i una salsa fantàstica per sucari-hi pa. Dies després em va confessar que no li havia agradat mai aquell peix i que ni la seva mare, fent-lo de totes les maneres possibles, l'hi havia fet menjar. Aquell dia no podíem parar de riure però ell deia que realment l'havia trobat bo que, si no, no hauria menjat ni el primer plat.

- És molt possible que les paraules alliberin les persones, que les imatges s'esborrin amb el vent, que els pensaments s'esfumïn d'un dia per l'altre o que canviïn amb el gir del sol, però el més petit record sempre quedarà entre nosaltres.-Va dir en sec el pare mentre mirava com el vi blanc balancejava dintre de la seva copa. – No sé si aquesta tensió que teníeu acumulada és de por, desconfiança o que ha passat alguna cosa més. Sabeu perfectament què us diré respecte aquest tema. Posaria la mà al foc per ell. Aquella criatura no pot haver estat capaç de fer mal a cap dona. És cert que les persones canvien però si alguna cosa em va ensenyar l'àvia és que l'educació i la companyia són essencials, hi poden haver mil i un motius per canviar però mai ho fem del tot. Encara recordo la veu del petit Hèctor aquell dia del tió que el vam tenir a casa.- les llàgrimes lliscaven per les galtes del pare, mentre movia els aquells llavis plens de records que ningú li trauria del cor.- Li vam regalar un conte i en veure'n una imatge, va dir: "Mira quin home més dolent, això no ho ha de fer a una dona". No era ni una imatge violenta però ell ja tenia una idea al seu cap. Tot això no pot estar passant. És impossible.
- Una vegada vaig veure a la feina una sèrie de diapositives que no em van sorprendre perquè ja n'havia sentit a parlar molt però, ara mateix no veig l'Hèctor capaç de tot això. –va intervenir la mare en el silenci que tenia la taula per un moment- La violència física consisteix a provocar un dany en el cos d'una persona, a partir d'aquí apareixen senyals de l'agressió i això permet que la víctima en prengui

consciència i pugui denunciar-lo. Per altra banda, la violència psicològica consisteix a fer mal a una altra persona però sense tocar-la sinó desvalorant-la. L'entorn de la víctima no s'adona de res ja que no hi ha proves observables però un psicòleg en pot treure aigua clara. –la mare va concloure l'explicació- Heu percebut algun d'aquest aspectes sobre la violència física?

- No. Fins i tot vaig parlar amb un company psicòleg, expert en aquests temes perquè fes un estudi a la Louise i em va ensenyar els resultats. –va respondre el Ferran, expert en temes de maltractament i psicologia.
- Potser no és una bona idea seguir endavant, sabeu que això serà molt dolorós i sobretot per a tu, Ariadna. –va dir la mare de manera general de la millor manera que va saber en aquell moment.
- Ja està decidit, pare i mare. El Ferran i jo seguirem endavant amb el cas. Defensarem la Louise però amb esperança en l'Hèctor.
- I això ho sap ell? Saps que us voleu interposar en la seva acusació encara que sigui amb la intenció més positiva possible? –vaig preguntar després de veure els ulls de sorpresa del pare i la mare.
- Estem segurs del que hem decidit i ja no hi ha volta enrere, ja hem començat a investigar a favor de l'Hèctor i hem trobat proves que li proporcionarem. Estic en el gran risc de

no veure ni un cèntim de benefici però necessito ajudar-lo. Potser m'equivoco, potser ja no hi haurà volta de full però ho he de fer. I no, no sap res d'això, ell. M'hi posaré en contacte i intentaré veure'l per explicar-li-ho de la millor manera possible. – els ulls de la meva germana brillaven com mai, crec que l'últim cop que ho feien així va ser quan passaven estones amb l'Hèctor.

Amb el pas del temps, els pares s'interessaven cada dia pel procés que estaven duent a terme la meva germana i el Ferran. També em trucaven, sabien que tampoc era una situació fàcil per a mi. Els pares agraeixen molt que estigui al costat de l'Ariadna, saben que se sent segura al meu costat i que les meves paraules la reconforten.

El que va començar sent un simple cas per a l'advocada de la família s'ha convertit en un fet que ja ens engloba a tots. Aquell dia en que ella em va venir a explicar que aquest era ideal per a ella i després va necessitar l'ajuda del seu company i va acabar sent la parella d'en Ferran. Tot plegat ens ha portat a un cercle familiar encara més fort del que ja teníem, possiblement a retrobar aquella persona que en algun instant de la vida era imprescindible.

Van seguir endavant amb el cas i el millor que van fer va ser anar a buscar els orígens de la seva clienta, provinent d'una família francesa però d'una classe més aviat elevada. La Louise havia iniciat l'estudi però al cap de dos anys va haver de deixar el grau universitari perquè ni ella ni la seva família disposaven de diners per pagar-lo.

La seva àvia paterna era una dona enriquida gràcies als negocis del seu difunt marit. Just quan es van documentar, la dona gran havia mort feia dos anys a causa de l'edat, que no perdona. El pare de la Louise havia heretat totes les empreses, però aquest no les va saber gestionar igual que els seus progenitors. Va començar a perdre diners de manera desmesurada i va haver de marxar amb la dona i la Louise a Brussel·les. Allí l'ambició del pare anava creixent dia a dia sense importar-li de la gran pèrdua econòmica que estava produint.

Quan, de sobte, se'n van adonar ja no tenien res. El banc i les empreses més importants del país, on els seus pares havien apostat amb grans capitals, demanaven els préstecs i els canvis de diners que havien fet en els jocs.

Aleshores va ser quan la jove Louise va haver de deixar els estudis obligadament, no han pogut aconseguir on estudiava ni què però la informació és sorprenen per quadrar totes les sospites que ja tenien.

La noia va immigrar a Espanya. Va llogar una petita casa de Madrid amb uns petits estalvis que tenia i, així, creia que aconseguiria una feina per molt mísera que fos. Pensava que a una ciutat com aquella ningú coneixeria el seu nom i així a aconseguiria tenir treball per poder sobreviure.

Havia passat de ser immensament adinerada a ser una pobre sense sostre propi. Es va equivocar en pensar que no la coneixerien, que la seva vida tornaria a ser tan fàcil com quan tenia deu anys.

El seu pare havia estafat i enganyat tan brutament que els seus mals negocis van arribar fins a Itàlia. Ho havia provat amb l'objectiu de recuperar els diners perduts en l'anterior negoci però no va ser així i encara en perdia més i més a mesura que passava el temps i les lletres i els deutes, tots a llarg termini, s'acabaven. Va arribar un moment que no podia donar un pas pel carrer sense que li recordessin que devia molts diners o fins i tot, li deien alguna paraula descol·locada però directa i real.

Aquests descobriments de la vida de la seva clienta no van ser gens fàcil, ni per a l'Ariadna ni tampoc per al Ferran, perquè van haver de fer un viatge, primer a França per visitar cada una de les empreses que havien deixat diners al senyor Helms, pare de la Louise. I després a Brussel·les per seguir investigant.

Tot esforç els va valdre la pena quan es van adonar que la seva clienta només volia guanyar el cas per aconseguir diners i tornar a marxar del país o qualsevol altra cosa. El fet més important és que ella s'havia inventat tot de barbaritats acusant la seva parella, l'Hèctor. Sempre és més fàcil escollir el camí més curt i senzill que aquell que et pot portar temps i, per suposat, espera.

Recordo que algunes tardes, quan l'Hèctor es quedava a casa, anava a l'acadèmia a aprendre anglès i francès. Suposo que així es van conèixer perquè ara la Louise ben just sap parlar l'espanyol.

L'Ariadna no pot guardar dintre seu una història així, sap que tot el que han descobert en tot aquest temps, junt amb les proves que tenen, pot servir per aconseguir la completa llibertat de l'Hèctor i del

seu nom. Tenia clar que havia de quedar amb ell a soles i explicar-li-ho tot, sense embuts per molt mal que fes.

Abans de parlar amb l'Hèctor, la meva germana i en Ferran van parlar amb la seva clienta i van intentar posar-li les coses fàcils perquè afluiés les seves idees tan fermes.

Inicialment li van estar ensenyant unes imatges on s'hi veia molt clarament la violència de gènere física. Ella tan sols es va quedar sorpresa però no va dir res. Aleshores vam començar a veure els seus gestos de nerviosisme, els quals es van fer adonar que havien trobat la peça clau per resoldre tot l'encreuat.

Sabien que no seria gens fàcil que el seu amic acceptés parlar amb ella i menys si sabia que aquell noi que l'acompanyava a tot arreu, a part de ser el seu company de feina, també era la seva parella.

Tot i així, l'Ariadna confiava en el record de les imatges on sortien plegats. Sentia que ell tampoc havia oblidat aquells moment que els havien fet riure sense parar fins que els feia mal la panxa.

AQUELL INSTANT

“Tot el que era ja no és. I tot el que ara és potser no és tan cert com sembla. Sé que et puc ajudar. Ho sé. Vine demà a les 7 quan caigui el sol a aquell lloc on vas dir que mai passarien els anys.”

L'Hèctor va veure una nota amb aquestes lletres sota la porta del seu pis. Algú havia descobert el nou habitatge on vivia i això li va fer pensar que no podia ser del tot bo. Aquest algú només podia ser una persona de la seva antiga vida. Aquest, potser era el moment d'esperança perquè tornés un petit tros d'ell. Aquestes paraules només les sap ella. Ningú més.

Ell havia estudiat treball social a Barcelona i l'Ariadna té molts bons contactes per allí. Ara l'Hèctor treballa a una oficina a Tarragona i allí ha estat on han donat la informació privilegiada a la meva

germana. No ho poden fer amb qualsevol això però en casos especials i certificats sí que poden.

El seu pis se situa a la part alta de Tarragona, a prop de la catedral, la façana sembla totalment un edifici vell però a mesura que anava pujant les escales va veure que estava totalment reformat amb un estil modern i complex. Abans de deixar la nota sota de la porta, es va assegurar que l'Hèctor no era a casa i així no la veuria. No volia produir un retrobament forçant, tan sols ell podia prendre la decisió de veure-la o no.

L'Ariadna va venir cap a Conesa, sabia que el seu amic dubtaria en veure les seves paraules però que acabaria anant a aquell lloc on l'havia citat. El seu petit món.

L'Ariadna a les set de la tarda estava asseguda damunt d'un mur de pedra vista. Als seus peus, la Conca estava pintada de diferents colors. La posta de sol clavava els últims rejos del dia damunt dels camps. L'aire fred li feia volar el cabell rinxolat com aquells anys que, últimament, tan havia recordat.

Aquell era l'únic lloc que li va venir al cap per citar l'Hèctor, els dos saben què és sense dir-ne el nom. El mirador de Forès, el lloc on els pares els portaven de petits a jugar, el primer indret on van anar quan l'Hèctor es va treure el carnet de moto...

Des d'aquell pedrís va poder veure com un cotxe elegant de color negre s'acostava al poble. Va identificar la mirada del seu amic des de darrere del vidre.

Efectivament. L'Hèctor havia vingut. Va deixar el cotxe a la part més baixa del poble i va pujar a peu fins al mirador. Quan estava a cinc metres va mirar la seva amiga de la infància i a continuació va abaixar la mirada com si realment fos ell el culpable.

El silenci va acompanyar-los fins a tocar la barana del mirador. El contacte del ferro el va fer parlar:

- No necessito fer llàstima a ningú, Ariadna. Sé que tenies la teva vida perfecta fins que vas entrar en aquell jutjat i em vas veure. Tot t'anava bé i ara et causo maldecaps. Sé el que dic. –va dir-li sense mirar-la a la cara. Els seus ulls es dirigien al magnífic paisatge que podíem contemplar.
- Segueix igual la Conca, eh? Mai passen els anys aquí. Tot segueix sent el que era... Mira, l'olivera segueix sent aquí per enlairar els més petits cap al cel. –va xiuxiuejar amb veu baixa simulant que parlava sola sense donar importància al que havia dit ell anteriorment.
- Puc saber per què ho has fet això de buscar-me? No em trauràs informació, ja ho saps, ets la persona que més em coneix.

L'Ariadna va empassar saliva d'una vegada per totes i va allargar la mà amb un plec de documents dintre d'un plàstic transparent. "Proves" hi deia. Ell em va mirar fixament els ulls, suposo que va pensar que allò era com la seva mort però crec que el meu somriure li va aclarir els dubtes. Va agafar els fulls i els va treure del plàstic. Vaig mirar cap a l'horitzó, sabia que després d'aquell gest el

més segur és que res tornaria a ser el mateix, fins i tot en aquell lloc.

Els ulls de l'Hèctor seguien la línia recta del document de les proves que havia redactat la seva amiga. Les llàgrimes li començaven a relliscar dels ulls. No eren plors qualsevols, era impotència de no saber tot allò, de la necessitat de l'Ariadna a la seva vida.

- Tot segueix igual, tens raó... segueixes volent que tingui un somriure. Mai has deixat que patís més del necessari i t'ho agraeixo però aquesta vegada estic dintre d'un bon embolic i no sé si amb això en tindrè prou. – L'Ariadna va eixugar-li les llàgrimes mentre ell començava a recordar el passat que havien passat junts.
- Porto molts mesos treballant amb el meu company Ferran per treure a la llum tot això, no serà gens fàcil i ni ho ha estat, ho sabem, però seguirem endavant com fins ara si tenim el teu consentiment.
- Ets una advocada de primera i no pots embrutar la teva imatge protegint el teu amic com si res... –va dir per fer-li veure el que s'estava jugant amb tot això.
- No pensis pas que deixaré de defensar el cas de la Loisse, tan sols em deixaré guanyar pel teu advocat però, sobretot, ni un ni l'altre poden saber res d'això. Jo i el Ferran seguirem endavant i sabrem quines proves podem mostrar i quines no. Només així podràs guanyar. Tot i que el nom d'ella i el de la seva família ja no és en una categoria

elevada, segueixen tenint contactes que poden fer el que calgui per aconseguir diners. Has de vigilar molt Hèctor... no sé com et vas posar en tot això, l'únic que sé és que jo t'ajudaré a sortir-ne.

- Fa dos estius vaig viatjar a França. Volia practicar el nivell que havia adquirit a l'acadèmia i així aconseguir el títol oficial de francès. –va començar a explicar mentre mirava els ulls de l'Ariadna i li agafava ben fort la mà- una nit vaig conèixer una noia, la Louise, en un bar del nord de Paris. Ella estava damunt d'un escenari acompanyada d'una guitarra i un micròfon. Vaig recolzar-me al taulell i l'admirava des del meu lloc. La seva veu era increïble, mai n'havia sentit una de tan dolça. El vestit que lluïa era vermell i li anava ben just fins als genolls. Suposo que va adonar-se que la vaig estar mirant amb cara de bavor i em va venir a saludar en acabar l'actuació. A partir d'aquí vam anar quedant diverses vegades i quan va arribar el dia que jo havia de tornar cap a Catalunya em va dir que ella volia anar a viure a Madrid, que buscaria un pis petit i així estaríem junts. Deia que s'havia enamorat.
- Tu no sabbies res de la seva família? Ni una mica del seu entorn més personal? –va preguntar-li la meva germana, atenta a cada paraula de l'Hèctor.
- Res de res. Des d'aquella nit, quedàvem a llocs íntims on no ens veiés ningú o més aviat poca gent. M'havia dit que era d'una família burgesa i si la veien amb mi li podria portar

problemes. M'ho vaig creure, la Louise sempre vestida molt elegant, si l'haguessis vist no hauries tingut cap mena de dubte que era una noia adinerada.

- Mira... primer de tot, tranquil·litza't. No veus on t'he citat? Per un moment vaig dubtar si sabries de quin lloc parlava però després vaig pensar que erets tu i que era impossible.

Em va agafar la mà i aleshores sí que la meva germana ho va veure, l'Hèctor recordava tan bé com nosaltres els moments que vam passar plegats, tots i cada un d'ells sense importar la estupidesa infantil que ens feia moure. Els seus ulls van tornar a recuperar aquelles llàgrimes d'uns segons abans. Va alçar la mà de l'Ariadna i va dir-li:

- Recordes aquella vegada que vam sobrevolar la Conca? Tenies unes ganes impressionants de pujar a aquella avioneta i sentir-te un ocell però la por et podia i quasi que no pugem. El teu pare ens va regalar aquell petit viatge, sabia perfectament que feia molt de temps que ho volíem. – va dir amb una veu suau i alegre.

En tan sols uns minuts junts, la meva germana va tornar a veure els ulls del petit Hèctor que feia tants anys que no observava. Les seves paraules semblaven tornar a tenir aquella esperança que tant l'havia caracteritzat. El seu somriure ja era aquell que fa anys era i ara intenta ser.

- Hèctor, podríem fer una cosa... podries venir fins a Conesa, a casa ara hi viu l'Helena i cada cap de setmana puja la

seva parella de Tarragona. Ha estat molt preocupada per tu tots aquests dies, ja vas veure que el dia del judici estava esperant fora i va ser la primera a saber tota aquesta història. A casa també ens esperen la mare i el pare i et presentaré en Ferran, és la meva parella i junts lluitarem en aquest cas per tu. –va explicar-li la situació tan involucrada de la família.

- Ariadna... m'ho estàs dient de debó? De veritat segueixen confiant en mi? En aquell petit entremaliat a qui encara no li agrada el bacallà? –va dir-li esculpint un somriure mentre li queien les últimes llàgrimes d'alegria.

Durant uns dies ens vam estar trobant amb el Ferran, l'Ariadna, l'Hèctor i jo. Hi anava, simplement, per fer costat, no podia fer res més. També vaig oferir-li una habitació de la gran casa que tenim a Conesa, així estaria més a prop de la família i la Louise no el podria localitzar per acusar-lo de coses infundades.

En aquestes trobades miràvem com podíem plantejar de la millor manera les nostres estratègies, també van servir per superar el desànim que arrossegaven des de feia dies o per somriure com els vells temps.

D'altra banda, l'Hèctor anava trobant-se amb el seu advocat privat, el que des d'un bon principi li va portar el cas. No era del tot senzill el que estàvem fent entre tots, podia sortir un embolic i rebentar per tots costats.

En els últims mesos el pare tornava a tenir aquell somriure que feia brillar quan ens mirava mentre saltàvem a corda o jugàvem a la pista de bàsquet. Potser sí que li faltava alguna cosa, l'Hèctor, o tan sols una petita còpia del seu amic Joan. Ell sempre deia que no, intentant-se mostrar un home fort i rebutjant els sentiment, però hi ha fets que marquen molt en al recorregut de la nostra vida, i a ell, una persona tan sensible i emotiva, el marcava molt més que qualsevol altra persona.

UN NOU DIA

Ara que tot ha canviat tant des de fa uns mesos, cap a bé tots pensem, amb tan sols un cop de sort o un d'aquells efectes tan curiosos de la causalitat. Hem recuperat aquell trosset de la nostra vida d'infants i tot per el simple fet de la causa dels esdeveniments sobtats que han anat sorgint o d'aquell destí que alguns diuen que tenim marcat, escrit o que algú, algun dia, va preveure.

El nostre present pot canviar sense que ens ho esperem, és clar, i ara ens ha estat més que demostrat. Els fets de la nostra vida sempre tractaran el nostre estat d'ànim com si estiguéssim en un parc d'atraccions. Quan menys ens ho esperem estarem pujant aquelles escales tan elevades del nostre davant i després, sense adonar-nos-en, baixarem en picat i la gravetat de la nostra caiguda dependrà de què i qui tinguem al costat. Hi ha d'aquelles persones

que per molt que no els veiem sempre han estat al nostre abast, no han marxat encara que ens ho semblés o que no els veiéssim, d'altres persones que demostren dia a dia ser-hi per el típic "estic aquí per qualsevol cosa" o d'altres que en els moments més delicats i necessitats demostres no ser-hi o tenir altra feina que per a ells els és més important. La importància de les coses mai és irrellevant.

L'Hèctor estava en aquest estat de caiguda lliure. No sabia què passaria amb la seva vida, si les acusacions de la Louise serien acceptades i jutjades pel jutge o si tot seria un mal son que es trencat amb una galleda plena d'aigua freda, despertaria i res de tot això hauria passat.

Després de nits sense dormir, de dies capficats davant de documents sense sentit, de viatges sense un destí fixe per buscar proves... Ara és el moment que tots desitgem que surti bé.

A hores d'ara l'Ariadna i el Ferran ja han proporcionat totes les proves possibles per treure l'Hèctor de tot aquest embolic.

Recordo aquell dia que la meva germana va venir tan contenta a casa per explicar-me el seu nou cas, "ideal per a ella" tothom li deia... i tan ideal! Actuar en un cas on hauria d'anar, en principi, en contra del seu millor amic de la infància, aquell que seria incapaç de fer-li mal, sense proves per defensar la seva clienta i enfrontant-se a coses que mai havia fet. Ara, després de tant temps sembla impossible que haguem passat per fets que possiblement han fet canviar períodes de la nostra vida.

Torno a estar per segona vegada asseguda en aquest bar però aquesta vegada no estic amb l'alerta i pendent dels moviments del meu voltant. Avui sense cap mena de nerviosisme ni inseguretat. Espero quina sentència donà el jutge pel pobre Hèctor, si el Ferran i l'Ariadna hauran aconseguit tot el que porten tant de temps preparant i si a la Louise se li espatlla tot el seu pla diabòlic.

M'he despertat i he demanat exactament el mateix que aquell dia 9. Vull que les coses surtin igual però simplement bé, millor del que ens esperàvem aquella vegada. Ara ja sabem qui hi ha a l'altra banda de jutjat i hem tornat per fer sentir a l'Hèctor que ens té aquí més que mai.

Cada dia que passem, ens despertem com si les nits ens enduguessin a llocs llunyans, perduts en un món que no podem dominar i que la gent l'anomena "els dels somnis". Els nostre món, el que trepitgem cada dia quan sortim al carrer també és desconegut però com que el veiem diàriament ja no ens ho sembla. Qualsevol objecte o fet que estigui més enllà de la porta de casa nostra pot arribar a ser igual o més perillós que un que ja hagi estat advertit anteriorment.

Qualsevol cosa que no siguem nosaltres mateixos, pot ser el nostre adversari principal o el millor aliat possible, tan sols hem de deixar que el temps avanci per saber que passarà.

La vida ens sorprèn de mala manera o, a vegades de manera increïble ens fa somriure com petits àngels del cel. Quan els fets decideixen aturar el que succeeix o trencar imatges sense més ni menys, nosaltres som completament inútils que no tenim res a fer.

En ocasions diem que ens volem rendir, que ja no volem seguir lluitant perquè no rebem aquells beneficis que esperàvem o que creiem que mereixem, en aquests moments de tanta tristesa pot ser són els que hem de pensar en tot el camí que portem recorregut, en el sac de moments que seguim acumulant gràcies a la gent que ens estima i ens fa gaudir de la vida.

Després de tot el que vam passar amb l'Hèctor, el dia que es va fer el judici final, el maleit dia, és el més trist i el que més rebutjo a la meva vida.

Aproximadament les onze del matí, asseguda a la cadira de fusta del bar de sempre vaig rebre una trucada, igual que aquell dia perdut en la meva memòria. En mirar el mòbil no vaig identificar el número que m'estava trucant, fins i tot el vaig trobar d'aquells ofensius de les companyies telefòniques. Vaig deixar que sonés fins que l'emissor es cansés. Sense deixar passar tan sols dos minuts, va tornar a sonar el telèfon, tornava a ser el mateix número però aquest cop apareixien unes lletres seguides d'aquest: 000096541895URGENT.

En respondre a la trucada vaig identificar la veu greu i ferma d'un home que estava a l'altra banda de línia.

- Bon dia. Parlo amb la Sra. Helena? –va dir-me aquella veu encara desconeguda.
- Efectivament. Amb qui estic parlant? Li he de dir que si pretén vendre o fer propaganda de qualsevol producte o societat aquest no és el millor moment, he de tenir la meva

línia lliure per si em truquen de forma important. –vaig dir-li pensant en la possibilitat que em truques l'Ariadna o el Ferran.

- Està parlant amb el cap de Mossos d'Esquadra de Tarragona. Li truco, desgraciadament, per un fet que acaba de succeir i vostè m'han dit que ha de ser la primera informada. Els seus pares estaven circulant amb el seu vehicle per la C-14 i a l'alçada de la Riba han tingut un greu accident. Un tot terreny els ha envestit de mala manera provocant un xoc frontal amb un altre cotxe. Senyoreta Helena li transmeto el meu condol i el de tot el cos d'urgència que ha participat en la operació. El seu pare ha mort en el moment del xoc i la seva mare està direcció l'Hospital Vall d'Hebron amb un helicòpter, el seu estat molt greu i no sabem si se'n sortirà. –les paraules d'aquell Mossos se'm van quedar gravades al cervell com si el meu cap fos una enregistradora. No m'ho podia creure, un accident, a l'altura de la Riba... però si allí no hi ha cap revol perillós- Hola? Senyoreta Ariadna? Hi segueix havent-hi algú? Respongui si us plau!
- Sí... sí... segueixo aquí senyor. Què he de fer ara? Jo soc a Tarragona, hem dirigit a l'hospital de Barcelona tan aviat com pugui localitzar la meva germana.
- D'acord! Li deixo el meu número de contacte per si hi hagués qualsevol cosa. 679540218

- Li agriria que si l'estat de la meva mare canviés abans de la nostra arribada m'ho notifiessin. Gràcies. – no vaig poder dir ni una paraula més de les necessàries en aquell instant.

L'home del bar em mirava amb cara de curiositat però ja sabia que aquella trucada no havia estat bona. Les meves llàgrimes plenes de dolor i impotència queien damunt del diari que estava llegint. Recordo aquell moment com si fos ara. Em vaig sentir sola, perduda, sense el pare que era imprescindible a la meua vida i amb la mare que estava tan greu. No podia marxar de Tarragona, havíem vingut en el mateix cotxe el Ferran, l'Ariadna i jo. Ells també estaven allí dintre i jo a fora, esperant-los i de sobte rebent una simple trucada on un simple moment d'imprudència es va emportar el meu pare sense tenir-ne la culpa.

Al cap d'una estona d'aquell instant tan desagradable, el meu cap ja havia estat recopilant records de tota mena, ordenant-los com si anessin dels més simples als més complexos. No sabia que fer ni com afrontar el que la vida ens havia portat de nou. El fet que mes em va costar i el que vaig pensar més però no en vaig treure cap conclusió va ser dir-li a la meua germana el que ens estava passant. Finalment, vaig pensar que havia d'esperar que ells m'anunciessin la sentència de l'Hèctor i la Louise i així ho vaig fer.

En veure que sortien per la gran porta del jutjat, vaig acostar-me al peu de les escales per comprovar que les seves cares eren satisfactòries.

- Germaneta, definitivament, som uns cracs. Hem perdut el cas, sí, però l'Hèctor la guanyat i gràcies a totes les proves que nosaltres li hem anat proporcionant amb tot aquest temps... Estem contents per ell i els pares estaran molt orgullosos de nosaltres ja veuràs!
- Quina bona notícia! Estic molt contenta per l'Hèctor, de fet quan el vegi el felicitaré.-vaig dir intentant dissimular la meua tristesa però no va ser gens satisfactori.
- Helena, sempre que sortim d'aquest jutjat i et veiem, fas una cara a pomes agres impressionant. L'altra vegada jo estava plorant per reconèixer l'Hèctor allí dintre i ara tu estàs amb els ulls plorosos. Diques, que et passa?
- Ariadna... Ferran... M'han trucat els Mossos d'Esquadra al mòbil. Els pares han tingut un accident i la mare està a Vall d'Hebron molt greu. I el pare... el pare... ha mort al mateix moment de l'accident. –els meus plors es barrejaven com en un aiguabarreig amb els de l'Ariadna i fins i tot amb els del Ferran.- El cotxe ha rebotat. L'impacte d'una furgoneta de quatre tones a 100 quilòmetres per hora ha estavellat directament a la banda del copilot, on hi havia el pare, que ha tingut la potència d'una bomba atòmica. N'ha arrencat les portes i ha projectat el seient del copilot per la finestra del conductor. Els bombers m'han explicat com han pogut que el xassis ha saltat a l'altra banda de carretera i ha destrossat el motor com si es tractés d'una peça simple. Ha llançat rodes i plats cap al barranc de la fabrica de paper i

ha fet que s'encenguessin alguns fragments amb la gasolina que gotejava, de manera, que ha cremat una bona part del paper acumulat en la deixalla.

L'Hèctor va aparèixer per la porta del jutjat amb el seu advocat, la felicitat d'ambdós es veia d'una hora lluny. El seu company abandona el carrer cap a la dreta i ell seguí cap a nosaltres amb un somriure d'orella a orella. Jo sabia perfectament que la mort del pare l'afectaria tan com a nosaltres, ja era com un més de la família, com si fos un germà nostre.

De nou, vaig rebre una altra trucada amb el mateix número d'abans. Això només podia ser que...

La mare i el pare morts. Un simple accident on ells no tenien ni la mínima culpa se'ls va emportar com el vent bufa les fulles quan arriba la tardor. Ells anaven amb la màxima seguretat i tot i així es van carregar la imprudència d'una altra persona.

Les ambulàncies no paraven d'arribar a l'hospital per la porta del darrera, la seva sirena em produïa un calfred horrorós a tot el cos. En arribar a l'habitació apartada on hi havia la mare vaig voler fondrem sense més motiu que haver vist aquella imatge de la meva mare feta a trossets. La cara plena de cremades i ferides, la seva pell estava d'un color fosc trencat i els seus ulls estaven tancats amb la lleugeresa que tant la caracteritzava. Fins a l'últim moment va ser una lluitadora, segur que va pensar en nosaltres, en el pare, en la família, en casa nostra...

Així som les dones... comencem a fer tot el que sigui necessari al nostre voltant, després fem tot el que sigui possible per fer feliços a les persones més estimades i, sobtadament, estarem fent l'impossible per a que tot sigui increïble.

La mort és personal i intransferible, ningú pot morir per nosaltres, igual que no podem retardar ni canviar la mort d'una persona per la d'una altra. La mort és a la seva vegada, el fet més individualitzador i igualitari. En aquest moment ningú és més ni menys que ningú. Si hagués pogut, hauria canviat el moment en que els pares van ser exposats al penya segat, fins i tot jo mateixa hauria canviat els papers de les persones.

REFLEXIONS

El temps em fa aprendre lliçons que pot ser ja sabia però que tenia enterrades dintre meu. I ara, després de tot, sé que hem de conèixer la tristesa per poder valorar els moments fantàstic i esplendorosos quan tenim alegria.

A vegades la realitat ens pesa massa a les persones i alguns com jo i l'Ariadna, i fins i tot l'Hèctor, decidim fer com les noies professionals que es dediquen a l'aixecament de pesos i així juguen als Jocs olímpics. Elevar la realitat amb tota la força possible sense interrupció de res ni ningú i, amb molta practica, aguantant la respiració , fer una extensió màxima de braços sobre el cap i aguantar, aguantar i aguantar. Tristesa en diuen. Paraules simples però que ressonen infinitament sense sentit dintre del nostre cervell. Sembla que no pugui ser que els moments canviïn en tan

sols un segon, un simple cop de mala sort o de gràcia i tot és diferent.

Després de la mort dels pares veig nítidament que la felicitat és com un somni inexplicat que se'm desfà entre els dits quan obro els meus ulls. A vegades penso que la tristesa es deixar que la pluja i el vent s'emportin les llàgrimes riu avall i que quan estem tristos ens hem de vestir d'una forta i dura capa d'esperança.

Les experiències viscudes em fa agafar el llapis més fi del meu estoig i perfilar tots els bons records. És la por, la sinceritat, el silenci que m'acaricia la pell, i la felicitat que m'envolta que em fan adonar que estic viva entre tanta memòria. Tot m'ajuda a envellir i a contemplar les coses amb més tendresa, amb esperança i amb nous somriures. Viure sense tristesa o, també, sense alegria és viure en una ficció, en una permanent equivocació, viure en la mediocritat i l'amargor, és viure sense ànima, és viure una vida esquinçada. El meu paisatge de vida és molt millor que abans, hi deixo entrar la llum que vulgui i l'alegria més alterada, malgrat que la tristesa treu el nas de tant en tant.